

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS
"LIETUVA"
Išleista kas penktą dieną, Chicago, Illinois.
Prenumerata: Vieną mėnesį 2.00 doleris
Ketis mėnesius 6.00 doleris
Prenumerata turi būti apmokėta iš anksto.
Visos reikalingos adrešų keitimai.
A. OLSZEWSKI,
924 33-rd Street, Station 60, CHICAGO, ILL.

LIETUVA

THE LITHUANIAN WEEKLY
"LIETUVA"
Published every Friday at Chicago, Ill.
Subscription in the United States, Canada and Mexico: \$2.00 a year
Subscription to Foreign Countries: \$3.00 a year
Advertising rates on application.
Address all communications to:
A. OLSZEWSKI,
924 33-rd Street, Station 60, CHICAGO, ILL.

Nr. 11

CHICAGO, ILL., PETNYCZIA, 16 C. Kovo (March.) 1906 m.
ENTERED AT THE CHICAGO, ILL. POST OFFICE AS SECOND CLASS MATTER.

Metas XV

POLITISKOS ŽINIOS.

Revolucija Maskolijoje.

Artinasi laikas rinkimų neva žmonių atstovų į garsią viešpatystės dūmą, bet vidaus ministeris, su rėjoms savo tarnų, neduoda žmonėms rinktiesi, apkalbėti reikalus, išskausyti programų kandidatų. Tokiose sanlygose dar, turbūt, niekur rinkimai neatsibuvo. Žinoma, kad tas neužganėdina ne tik revoliucionierių, reikalaujančių kuodaugiausiai laisvės, bet ne daug mažiau reikalaujančių liberalų konstitucionalistų. Ir pats rinkimai nevisuotini, bet klasiniai, taigi luomos renka savo rinkėjus, bet ir luomos ne visos prileistos prie balsavimo: an-tai, darbininkai, gali rinkti vieną rinkėjų vien dirbtuvėse, kuriose dirba mažiausiai 50 darbininkų, mažesnėse jie rinkti ne rinkėjo neturi tiesos. Taigi nuo rinkimų išskirti darbininkai visų mažesnių dirbtuvių ir darbininkai visų amatininkų varstotų, o tokių darbininkų Maskolijoje, turbūt, bus daugiau negu dirbančių didelėse dirbtuvėse, kadangi tokių dirbtuvių Maskolijoje yra nedaug, kur kas daugiau yra mažų, su mažiau negu 50 darbininkų. Taigi balsavimo tiesų neturi didesnė dalis darbininkų. Ant kaimų gali rinkti tik tie, kurie turi tiesą rinkti valstijų viršininkus. Taigi ir čia nuo balsavimo išskirti visi neturinti žemės, laukų darbininkai, o tokių gal bus daugiau negu turinčių žemę. Taigi nuo rinkimų ir balsavimo išskirti visi radikaliskiesniejie elementai, visi revoliucionieriskios dvasios apimtieji. Tokia duma, kokios nori randas, negali žmonių, bent didesnės dalies, užganėdinti, kadangi rando užmanyta duma būtų rando įnagi, ji žmonių labui nieko negali nuveikti, su ja randas stengiasi vien pasiluosuoti nuo atsakymo prieš tautą, dalį biurokratijos kalčių suversti ant sprando neva žmonių išrinktų atstovų, kurie iš tikro nebus žmonių atstovais, bet vien to paties rando įnagiais.

Dar ir taip sutvarkytiems rinkimams neišitiki randas, jis dar ir čia stato visas savo pajegas, visai stengiasi nedaleisti išrinkimo sau nepatinkančių ypatų. Jeigu tik randas mano, kad žmonės gali kokią jam nepatinkančią ypatį išrinkti, tokią areštuoja ir tuomet išskiria nuo kandidatavimo. Karės laiko tiesos duoda randui galę, be jokio pasiteisinimo, areštuoti kiekvieną nepatinkančią ypatį, jis iš to ir naudojasi ir stengiasi neileisti į ateinančią dūmą randui nepritariančių ypatų. Ką gi tokiose sanlygose galima išrinkti? Žinoma, vien rando įnagi. Ir to dar Wittė nepakako. Todėl jis pasistengė apribuoti dūmos tiesas, kad ji negalėtų pervaryti nė jokių randui nepatinkančių tiesų. Sulyg Wittė dūmai paskirtų tiesų, ne jokios tiesos, bet tik naujai užgirtos, negali but Maskolijoje pritaikytos, jeigu jų neužgyrė dūma ir viešpatystės randa. Tas kam-ba gražiai, bet praktiskame gyvenime pasirodo visai kas

kitas. Tiesas gali užmanyti ir dūmos, neva žmonių išrinkti, atstovai, bet jas turi užgirti viešpatystės randa. Tuomet tarp viešpatystės randa susideda iš pusės sanarių rinktų visokių Maskolijos luomų, o kita pusė paskiria randas. Į viešpatystės rodą gali rinkti savo atstovus, paveikslan, mokslo akademija ir dvasiški-jai, bet mokslo akademija ir popija yra rando institucijos, jos, žinoma, rinks vien randui patinkamas ypatas, taigi savistovių, stojančių už žmonių reikalus, viešpatystės randoj lieka vos ketvirta sanarių dalis. Tokiu būdu, suprantama, ne jokios randui nepatinkančios tiesos negalės pereiti per kontrolę viešpatystės rados.

Bet ir to dar nepakako randui. Visokias dūmos ir viešpatystės rados užgirtas tiesis turi dar užtvirtinti caras, kol jis neužtvirtys, tiesos negali būti pildomos ir toj pačioj sesijoj caro neužtvirtintų tiesų ne dūma, ne viešpatystės randa negali antru kartą perkrauti. Tuomet biurokratija apsigina nuo priėmimo jai nepatinkančių tiesų. Caras juk visada daro vien tą, kas biurokratijai patinka, o ne tą, kas ant žmonių labo gali išeiti. Čaro sostą juk gina vien biurokratija, o ne žmonės, kuriems vis tiek, ar reprezentantų tautos bus caras, ar prezidentas.

Ir taip jau supančiotai dūmai randas dar neužitiki. Jis dūmai daleide vien reikalauja nuo ministerių pasiteisinti, jeigu jie peržengs tiesas, bet dūmai nepripažino tiesos prašalinti lauzančius tiesas ministerius. Antai, Anglijoj ir Prancūzijoje karalius ir prezidentas turi tiesą pasirinkti sau ministerius, bet ant pirmo parlamento susirinkimo tautos atstovai gali priversti karalius ir prezidento išrinktus ministerius pasitraukti nuo vietų. Maskolijoje tautos atstovai gali vien pareikalauti nuo lauzančių tiesas ministerių pasiteisinimo, bet jų prašalinti nuo urėdų negali. Taigi čia, lauzanti žmonių atstovų užgirtas tiesas ministeriai, syki pasiteisinę, gali vėl tiesas lauzyti ir jie tą dabar daro, darys ir esant dūmai ir ji negalės jų ne bausti, ne prašalinti nuo vietų.

Taigi Wittė ir jo sėbrų užmanyta duma, iš tikro, yra tik randas mano, kad žmonės gali kokią jam nepatinkančią ypatį išrinkti, tokią areštuoja ir tuomet išskiria nuo kandidatavimo. Karės laiko tiesos duoda randui galę, be jokio pasiteisinimo, areštuoti kiekvieną nepatinkančią ypatį, jis iš to ir naudojasi ir stengiasi neileisti į ateinančią dūmą randui nepritariančių ypatų. Ką gi tokiose sanlygose galima išrinkti? Žinoma, vien rando įnagi.

Ir to dar Wittė nepakako. Todėl jis pasistengė apribuoti dūmos tiesas, kad ji negalėtų pervaryti nė jokių randui nepatinkančių tiesų. Sulyg Wittė dūmai paskirtų tiesų, ne jokios tiesos, bet tik naujai užgirtos, negali but Maskolijoje pritaikytos, jeigu jų neužgyrė dūma ir viešpatystės randa. Tas kam-ba gražiai, bet praktiskame gyvenime pasirodo visai kas

padaryti gero dūmoj susidei-dančioj iš daugumos rando įnagi? Ką gi jie padarys, jeigu net dūmos užgirtas paluosavimus lauzys ministeriai ir jų paskirti administratoriai? Dūmai juk nedaleista kištiesi į paskyrimą administratorių; tas, kaip buvo, taip ir pasilieka biurokratijos ir caro privilegijoms. Taigi nuo tokios dūmos, kokią Wittė užmanys, Maskolijos pavergtos tautos, tame ir lietuviai, nieko gero laukti negal. Ar norime, ar ne, turime kovoti už geresnį mūsų tėvynės surėdymą.

Bet caro viešpatystės šalininkai bijosi ir taip apribuoti dūmos. Jie reikalauja, kad viskas pasiliktų po senovei, kad urėdinkai būtų vien caro kontroliuojami, kaip Amerikos kunigai negalinčių su žmonėmis susikalbėti vyksų. Jie reakcionieriškuose laikraščiuose reikalauja, kad randas su kariūmene vaikytų rinkėjus ten, kur gali išrinkti ne vienvaldystės pasekėją. Laikraščiai tie siūdo fanatikus stačiatikius ant žydų, lenkų, lietuvių ir kitų nemaskolių, kalbina juos mušti ir skersti, kaip dar fanatikai maskolijai Kišineve, Odosoje, Kijeve ir kituose kraštuose. Ar mes norime ar ne, turime gintiesi, kadangi prieš mus reakcionieriai gali sukelti maskolius, ginklai mums reikalingi atsiginimui.

Ant pavasario net tikro Maskolijoj laukia sukilimo, ant pradžios vien apviesientų, geriau rando kilpas susirandantių žmonių, kadangi tokių negali užganėdinti Wittė dūma. Jeigu sukils Maskolijoj žmonės, negalės randa žiūrėti į kraujo praliejimus ir pavergtos rando tautos. Kita tokia proga kaip dabar gal į šimtą metų nepasitaikys. Reikia todėl iš progos visiems naudotiesi, jeigu mes ir kiti iš tikro norime pagerinti savo buvį.

Tuom tarpu pasikėlusiuose jau kraštuose caro jenerolai elgiasi dar būriau ir negu 1864 metuose Lietuvoj elgėsi garsus Muravjev-Korikas: pereiną sanvaitę Latvijojej caro jenerolai sušaudė 400 latvių. Ant Kaukazo vienok revoliucionieriai laikosi tvirtai. Jeigu kaip kokį apskritį caro jenerolams pasiseka suvaldyti, tai smarkesni maistai ky-la kituose kraštuose. Suir-kimui vien suprasti, kodėl pasikėlusieji tautų neparemia kilti, teip jau prispaustos ir geidžiančios laisvės tautos. Argi visokių tautų revoliucijos vadovai iki šiol nespėjo susitarti ir padaryti kokį nors kovos planą? Einant iš vien visiems geidžiantiems laisvės, randas sukilimo nestengty suvaldyti, atskirus pasikėlusius suvaldyti dar gali, kol caro klausio kariūmenė.

Apkaltintas už pasidavimą Wittė popas Gapon liko suareštuotas. Jo priešai mano, kad tą randas tyčia padarė, norėdamas apsaugoti popą nuo reikalo teisintis prieš apkaltinančius jį pasekėjus.

Prancūzija.

Prancūzijoje pasitraukė nuo vietos Rouviero ministras. Jo vietoj prezidentas

pakvietė Sarriengą atverti naują ministeriją. Tas į naują ministeriją pakvietė radikalų vadovą Clemenceau; užrubežinių gi dalykų reikalus pavedė gana pagarsėjusiam politikui Bourgeois-ui. Karės ir laivynės ministeriais pasilieka buvę Rouviero ministerijoj ministrai: laivynės — Thomson, karės — jenerolas Etienne.

Nesutikimai tarp Prancūzijos ir Vokietijos už Moroko dar neišsiaiškino. Nežinia, ar neutraliųjų viešpatystė delegatams mieste Algieras pasiseks nesutinkančias tautas sutaukyti. Prancūzija nesutinka, kad esanti po prancūziškų ir ispaniškų oficerų vadovystę policija būtų priežiūra kokio kito krašto komisoriaus. Vokietija gi to reikalauja.

Tuom tarpu taip Prancūzija, kaip ir Vokietija rengia savo kariškas pajegas, kadangi karė gali netikėtai užgimti.

Kadangi Austrija susirišusi su Vokietija, tai čekiški Vindobonos parlamento pasiuntiniai padavė randui formalų užklaesumą, pasiskinti, ar užgimus karė tarp Prancūzijos ir Vokietijos. Austrija siųs kariūmenes padėti Vokietijai? Nuo atsakymo randas negalės išsiskirti. Slaviai ir vengrai, be abejonės, priešinsis ispaniolijai Austrijos ir karui su Prancūzija, jie nenori gelbėti Vokietiją.

Amerika.

Pereitą sanvaitę ant Filipinų salų buvo smarkba mušis tarp amerikoniškos kariūmenės ir pasikėlusių filipiniečių moros giminių. Pósmarkiam, besitraukusiam dvi dieni mušui, amerikoniška kariūmenė paėmė filipiniečių tvirtynę ant salos Jalo. Amerikiniai nužudė 18 užmuštų kareivių ir 53 sužeistus. Filipiniečių gi krito apie 600, taigi beveik visi tvirtynės apgynejai, kadangi jie pasiduoti nenorėjo.

Kas matė ant parodos St. Louise moros kareivius ir jų ginklus, susidedančius iš lankų, kurių išmestos vilyčios lekia nedaugiau kaip 80 žingsnių, tas stebėsis, kad krito taip daug, sulyginant, amerikoniškų kareivių, nors jie turėjo ir vartojto naujausius karabius ir kanuoles. Tas rando jau, kad filipiniečiai kovojo su didele drąsa. Ma-fyt, kad amerikoniškai valdydami tas salas, nesitraukė vien didesni čia buvusių neken-timų, ant meilės ir nistiekėjimo užsielpinti nemokėjo, ar gal nenorėjo.

IS LIETUVOS.

Is Vilniaus

Vilniaus kalėjime 14 d. vasario likosi sušaudytas Jankelis Korotkyj. Daktaras kalėjimo, Dunkel, atsisakė asistuoti laike sušaudymo, užtai general gubernatorius prašalino jį nuo tarnystos.

Is Rygos.

Ant kasieriaus dirbtuvių „Union“, gabenančio iš banko pinigų, užpuolė 7 ginkluoti vyrai ir atėmė nuo jo 11000 rubl. Užpuolikai su pinigais pabėgo.

Malojaroslavo kariūmenės regimentas atgabeno į Rygą penkis vežimus atimtų nuo latvių ginklų, tarp jų ginklų buvo ir maža kanuolė.

Rygos kalėjime sėdi dabar 838 politiškieji praskaltėliai latviai.

Pagarsėjęs Latvijojej caro oficerias, baronas Sievers, Felline liepė kazokams su kanciais plakti pradinės mokyklos mokintinius. Matyt caro oficerias pakvairšo, nežino ne su kuom kariauti, karčiau su mažais vaikais!

Baune suareštavo pagelbinką valstiaus raštininko, išvedė jį iš namų ir netoli mokyklos, be sūdo sušaudė. Is Schrudano išėjo kariūmenė, liko tik 100 dragunų. Kariūmenė išsibėgino 42 suimtiniais, o tame skaitliuje 2 mokintojų.

19 d. vasario, netoli Rygos, ant kariūmenės patrole užpuolė ginkluoti vyrai. Viena dalis jų pasislėpė vienuose namuose, kuriuos vienok kareiviai šturmu paėmė. Vienas darbininkas likosi užmuštas, o vienas pašautas, du kareiviai teipgi tapo pašauti.

Is Kuršės, dalis latvių vadovų nelaukė atėjimo kariūmenės, bet pirm to išsinešėdino į Finlandiją, is kur nesunku prisigriebti į Švediją ir kur policija ne taip sargiai daboja.

Netoli Hasenpotho, 15 d. vasario sušaudė 32 latvių, ant rytojaus pakorė mokintojų ir sušaudė du kaimiečių, sudegino du kaimus. Tvirty-nėj Ust Drinsk likosi sušaudyti: Stenberg, Sadze, Johansen ir Sengal. Is Liepo-jaus išvežė advokatą Sandbergą. Is Tukkumo pabėgo miesto viršininkas Kremans. Mano, kad jis yra Peterburge.

Friedrichstadto pavietyj kariūmenė sudegino daug ukų ir čielų kaimų. Kariūmenei, ypač kazokams, nelengva užsilikyti, kadangi truksta arkliams maisto, ukininkai išgabeno avizas ir šieną. Remerahofe nepereina diena, kad ką nors nesušaudytų.

Rygoj, miesto viduryj, vienoje kelnorėj rado bombų ir draskančių medegų krautu-vę.

Laulangene kariūmenė sušaudė 4 latvius, du pakorė, išdegino kelias ukas su įsais žmonių krutanciais turtais.

Latvijojej jenerolas Wenst pagarsino, jog už užpūlimus ant kariūmenės bus baudžiamieji valstčiai ir tie gyven-tojai, ties kurių lauku užpuo-limas atsitiko. Kuršėj valstčios šaukia revoliucijos vadovus ateiti į biurus ir pasiduoti, kitaip žada konfiskuoti jų namus ir laukus.

Latvijos vokiečiai baronai atsisaukė į randa su ypatingu reikalavimu: jie reikalauja, kad randas priverstų latvius ukininkus priverstinai baronams prigulinti žemės plotus nupirkti. Karš-ta mat vokiečiams Latvijoje, tai stengiasi už geresnį pinigų parduoti latviams savo dvarus ir dūmi į Vokietiją.

Stoka žemės.

Kaip Maskolijoje, taip ir Lietuvoj kaimiečiams truksta žemės, aprupinimui jų truksta: Vilniaus gub. 1702000 desiatinų, Kauno gub. 1219-

000 des., Gardino 16190000 des., Minsko 2748000 des., Vitebsko 1849000 des.. Jeigu išdalyti ukininkams visą randui prigulinčią žemę, teipgi žemę dvarų, tai dar pri-truks: Vilniaus gub. 1698000 des., Kauno gub. 915000 des., Gardino 1574000 des., Minsko 2739000 des., Vitebsko 1840000 des.. Jeigu atiduoti jiems ketvirtą dalį visų girių, tai dar truks: Vilniaus gub. 960000 des., Kauno gub. 11000 des., Gardino 828000 des., Vitebsko 1000000 des.; Minsko gub. bus 62000 des. daugiau negu reikia.

Is Baltstogės, Gardino gub.

Čiaukstis jeneral-gubernatorius, prisakė tuojau sudaryti po caro manifestui parengtas aplinkines ir mieste kelias lenkiškas mokyklas. Sulyg caro manifesto, vienok, Baltstogės ir Brasto mokyklų direktoriai prisakė nemokėti ilgiau algų moterims suareštuotų už politiška neistiekimumą mokintojų. Vargšės moterys kreipėsi prie mokslo apskričio globėjo nedaryti joms skriaudos, kadangi be algų jos su vaikais turės badu padvesti.

Is Dinaburgo, Vitebsko g.

Čiaukstis jeneral-gubernatorius prisakė įsoms knygų pardavynėms prašalinti nuo langų visokius raštus socialistiškų raštininkų, kaip antai: Markso, Lassallo, Engelson ir kitų. Knygos tos vienok net Maskolijos cenzorais daleistos. Jeneral-gubernatorius mat griebsia tokių dalykų, apie kokius išmano mažiau negu kiauš apie pipirų skanumą.

Is Švėksnos, Kauno gub..

(Ištrauka iš laiško). Pirm dviejų sanvaitių grafo tarnai turėjo gana išsag-dio, turėjo dieną ir naktį grafo plytynę daboti, kas naktį du vyrai su karabinais stovėjo prie plytynės, kadangi jį kaimiečiai norėjo išdegti. Grafas pagelbon gavo visus kareivius antros linijos. Ukiniškai pabugo ir nebandė ant dvaro užpulti.

Naujasis pristovas su kareiviais eina per kaimus ir ieško ginklų. Velkakampėj rado daug karabinių, revolve-rių ir patronų; bombų niekur nerado ir gal ne neras. Labai daug žmonių suėmė, o dar daugiau išbėgiojo į visas salas. Vietinis areštas kim-šte prikimštas, kiekvieną dieną gabeną po 15—20 sura-kintų žmonių į didesnius kalėjimus. Į Kuršę nuėjo daug kazokų, suėmė daug socialistų, išvedė į laukus ir be sūdo sušaudė.

Aplinkiniai kaimiečiai, išgirdę ką kazakai daro su socialistais, labai nusigando ir nežino ką daryti. Jie nu-ėjo pas grafą į Vilkenus ir meldė, kad juos pats baustų kaip nori, kad tik neišduotų jį kazokų rankas. Mat jie buvo iškirtę grafo girią, tai dabar žada iškirstus medžius atvežti atgal. Valdžios mat to reikalavo ir dar pagazdi-no, jog katras neatvež, bus nubaustas trims metais kalėjimo; jeigu katras pabėgtų, tai valdžios iš jo turty pajėškos 500 rubl.; kas turės ginklų, bus 300 rubl. nubaustas. Tas viešas buvo perei-

tos nedėlios dieną pagarsin-tas. Dabar čia tyku. Prieš dvi sanvaites, aplinkiniai kaimiečiai turėjo valstiaus susirinkimą ir tarėsi visus žydus, vokiečius ir grafo šeimyną išskerti. Dabar jie sakosi paklydę. Kalba, kad kaimiečiai turėjo net keturis jenerolus išsitrinkę, kurie žmones mokino, kaip viską reikia daryti, dabar visi jenerolai prapuolė, nežinia kur dingę. Kas čia pas mus į trumpą laiką atsitiko, to negalima trumpame laiške aprašyti, viską išpasakoti, reiktų didelę knygą parašyti. Šiom kartn, vienok, čia tyku, bet nežinia kaip ilgai taip bus.

X. Z.

Is Šiaulių, Kauno gub..

15 d. vasario į Joniškį atjo šimtas kazokų ir dragunų ir emė kratyti, įieškoti socialistų po visą miestelį. Paėmė daug nekaltų žmonių; iš viso suėmė 21. Kazakai su kanciais sumušė baltai Malviną Bernolytę. Visus mušė, kankino, kol da kvėpavo, o paskui varėsi į Žagarę, kur jie amžį pabaigė. Gyviems žmonėms mėsas nukapoja nuo kaulų. Tą pasakoją žmonės matę savo akimis tokias baisias kankynes.

Is Senapilės pav., Sav. g.

(Ištrauka iš laiško, rašyto 20 d. vasario).

Pas mus dideli maistai. Ardo geležinkelius, telegrafų stulpus plauja, daug monopolius, iš mokyklų vaiko mokintinius. Kazakai jodinėja visur dienoms ir naktims, gaudo socialistus ir sodina į kalėjimus, plaka, o tiems, kurie išduoda socialistus šnipams, kiti socialistai kur tik pagana, tuojau atkeršija. Neseniai socialistai nušovė du šnipus: vieną Vinčiuose, o kitą — Gijų Rudoj (Senapilės pav.). Jeigu tuos pagautų, kurie šaudo šnipus ir jie būtų sušaudyti. Socialistai turi Browningo revolverius ir kitokius ginklus, bet kariūmenės bijosi, nustoja į atvirus mūšius. Dabar Suvalkų gub. apgarsino, kad visi, turinti šautuvus, turi į devynias dienas nunešti pas pavieto viršininką. Kas į tokį laiką neatneš ginklų, o bus sugautas su ginklais, bus išvarytas į šiaurines gubernijas ant gyvenimo. Pas mus buvo prisiė daug vagių, tai kaimuose vyrai susitarė, šio mušti vagilius ir mušti tris dienas ir nieko policija nesakė, žiūrėjo, kas bus. Jeigu būtų tik, sumušę katrą pagavo, tai būtų nieko, bet jie kelis užmušė, tai policija ketvirtą dieną emė gaudyti tuos vagių užmušikus: vieni pabėgo, o dvyliek sugavo ir pasodino į kalėjimą. Kaime Degučiuos užmušė tris vagilius, dabar kiti vagys patys pasidavė načelninkui ir juos išvarė į Kalvarijos kalėjimą. Senapilėj dabar ramu, mažai yra vagių, bet už niekšus daug gerų žmonių papuolė. Pas tuos gyventojus, kurių laukai prieina prie plianto, po nupiautėmyui telegrafo stulpų, atvažiavo pavieto viršininkas su kazokais ir atėmė po 5 rublius; kurie nenorėjo mokėti, arba neturėjo pinigų, pas tuos pastatė kazokus. Tie, kaip norėjo, taip su žmo-

nėmis pasielgė: ką norėjo, tą ėdė, ką norėjo — tą arkliams šėrė, kol neužmokėjo 5 rubl., o karmat valsių monopolijū sudaužė ir degtinę sudegino, arba išlaistė ir da pinigų atėmė, tai valsišaus gyventojai turi už tą viską užmokėti. Ir mes, viską pametę, turėsimė bėgti į kitas žemes, jeigu toliau taip bus.

Pas mus ziema nešalta, laukiamė jau vyturiukų. Kurapkos šių žiemę gerai išsiliko, kadangi nebuvo sniego ir medžių bijojo kazokų, kad neužkluptų kur pyškinant. Vieną šviesią naktį varė vaikinais nakčia žuikius ir užklupo kazokai: šovikus ir varikus visus sugaudė ir nė vieno nepaleidžia: sako — miateznikai.

Pas mus dabar: ką matei — nematyk, ką girdėjai — negirdėk; turi bijoti ir valdžios ir socialistų: jeigu ką išgirdo valdžia, tai tuoj sodina į kalėjimą, o socialistai — tuoj plaka.

Pas mus dideli valdžios persekiojimai: kas tik žodį žioptelėjo, tą tuoj jau ir paime ir kankina kalėjime...

Mateušas.

Iš Kalvarijos pav., Sav. gub..

(Ištrauka iš laiško.)

Juozas buvo parjęs, kaip buvo tas manifestas, pabuvo kelis mėnesius liuosas ir vėl paėmė. Atėjo 20 kareivių, jis, pamatęs, nubėgo į girią: jie turėjo per žiuroną užėmty; nusivijo jį 3 ir tol gaudė, kol pagavo. Mušt nemušė, tik iškratė, dar pinigų pavogė, bet daugiau nieko nerado ir parsivarė namon. Čia likę pasitulusi krėtė, rodė pinigų, kad pasakyti, kur ginklai, bet nieko nerado. Dabar jau vistiek ar randa ar ne, sako, tu buntavojai žmones, sakai prakalbą, liepi ginklus taisyti, važinok — ir gana. Dabar jis sėdi Kalvarijoje nuo 11 sausio ir dar nežinia, kaip ilgai sėdės.

Kalvarijoje sėdi per du simtu politiškujų. Valgis jų labai prastas, nė neišverda kaip reik, tuoj pilvus pagadina nuo to valgio. Alksta žmonės nieks nieko jiems nepriduoda. Aukų labai mažai — jau nusibodo žmonės davinėti. Meldžiame, lietuviai, neužmirškite aukant, meskit po kokį grašį alkstantiems.

Didesnius prasikaltėlius grūdžia į Suvalkus; ten da labiau kankina. Pradėjo gaudyti ir merginas, jau kelios sėdi.

Neapsakomai liudni laikai atėjo, širdį skauda, kasdien vis liudnos naujienos: tai suareštavo, tai sumušė, tai rado ginklų, retai ką gero išgirsti. Geresnius brolius išrenka, o kad yra likusių, tai viens kito negal susirast kiekvienas slapstosi, namieje nebuna.

Kuopelės išyra, susirinkimų ir nutarimų negalima padaryti dėl to, kad neušigaudo viens kito. Į miestus negal nueiti, pasibaigė viskas. Literatūros negaunam, nieks negal pergauti per rubelį. „Balsas“ matėm 10 numerį, o daugiau negalim gaut. Jau ir mokesčius kiti sudėjo, kur nedėjo, ten kareiviai jodinėja, verčia žmonius pašarą, sušeria, gyvulius iš tvartų varo, o savo arklius veda. Lu pa už monopolius ką išmušė, stulpus ką išvartė palei pliantą, už rąstus, ką sudraskė, už kanceliarijas — už visus vėlinius!

31 sausio atėjo kazokai: Buktiskius pas Baltusaitį, nakčia 12 val. Išgirdęs, užbėgo ant augsto, įlindo į kamina, pasielėpė. Šnipas su

kazokais, įsiveržė, pradėjo jieškoti, atidarė kamina ir rado. Andrius gynėsi, du kartu šovė, bet nesužeidė. Kazokai šone kamino atsistojo ir rėkė: į kamina įkisdami, šaudė; nelaimingas vis gynėsi, bet Browningą išmušė iš rankos su kardu. Nelaimingas, gaves į kaktą kulka, liovėsi kovojęs, o šitie da badė su baginiais, šobėms, paskui iškrėtė, da apvogė ir išėjo kitur. Iškilmingai palaidojom kuną žuvusio brolio, buvo daug žmonių, daugiau kaip per atlauidus, per visų veidus byrėjo ašaros; draugai įtaisė vainiką, pasakė prakalbą ir leido į duobę šaudydami. Juoda vėliavą išmeigė į kapą, gyzom namon. Ant vėliavos buvo žodžiai: „garbė užmuštam už laisvę“. Bet ir čia buvo šūpų: ant rytojaus atpleškėjo kazokai, kapą sušparė, vėliavą sukapojo; norėjo lysti į koplyčią, vainiką sudaužyt, bet neišdrysio. Dabar tyrinėja, kas dalyvavo laidojime, kas prakalbą sakė, kas šaudė ir teip toliau. Dabar šnipai visi bijosi, katrie loja — gauna nuo socialistų ryškų, o katrie bėga pas valdžią skusti, tai tie gauna kulka. Vieną sanvaitę 4 užmušė, Rudas Matulevičių, rodos, jų pažystamas. Žmonės neina nė į šermenis, vienas net sanvaitę gulėjo — nebuvo kam duobę iškasti. Dabar beveik visi pažysta valdžios šunys. Laukia iš kalėjimų pargryžtant. Tik kunigija leidžia visokių lapelių, biauzydama socialistų vardą; tas proklamacijas dalina pats kunigai ir špitolininkai, daužosi bažnyčiose, rėkdami, bet avelės neklauso, nesiduoda kirptvilnų. Gižų piemeniui net langus išbadė už pamokslus.

Keturvalikių banką sudaužė. Pinigus išėmė, sako — net 1000 rubl., bet nežinia kas padarė: socialistai, ar juodašimčiai? nes dabar vardu socialistų dangstosi ir vagys. Uršulė — iūtė.

Iš Krokialauko vals., Kalvarijos pav..

(Ištrauka iš laiško.)

...Kurie šimet ir stojo ant liosų, tai tapo paleisti. Musų valsiūje, kurie stojo ant liosų, tuos po prisiekai paleido ant diejų sanvaidių, po dviejų sanvaidių, socialistų pamokinti, nėjo ir ramiai gyvena. Musų valsiūje išgrianta netikusio caro valdžia. Gruodžio 18 d. atvažiavo Padovinio vals. socialistai su šaudyklėmis, išvarė iš raštynės viršaitį ir jo pagelbininką, nors jie buvo lietuviai, bet prisigėrę gudisko raugo. Išvarė viršaitį, visas gudiskas raštynės knygas sudegino, caro paveikslą nukabinė nuo sienos, išbadė akis ir pakabino prie kiaulininko, parašė: „eik, care, kiaulių ganyt — gana tau musų kruvių prakaitu puošti!“ Iš raštynės nuėjo visi į mokyklą ir ten tą patį padarė su gudiskoms knygoms ir su caro paveikslais. Paskui nuėmė negal pergauti per rubelį. „Balsas“ matėm 10 numerį, o daugiau negalim gaut. Jau ir mokesčius kiti sudėjo, kur nedėjo, ten kareiviai jodinėja, verčia žmonius pašarą, sušeria, gyvulius iš tvartų varo, o savo arklius veda. Lu pa už monopolius ką išmušė, stulpus ką išvartė palei pliantą, už rąstus, ką sudraskė, už kanceliarijas — už visus vėlinius!

31 sausio atėjo kazokai: Buktiskius pas Baltusaitį, nakčia 12 val. Išgirdęs, užbėgo ant augsto, įlindo į kamina, pasielėpė. Šnipas su

kazokais, įsiveržė, pradėjo jieškoti, atidarė kamina ir rado. Andrius gynėsi, du kartu šovė, bet nesužeidė. Kazokai šone kamino atsistojo ir rėkė: į kamina įkisdami, šaudė; nelaimingas vis gynėsi, bet Browningą išmušė iš rankos su kardu. Nelaimingas, gaves į kaktą kulka, liovėsi kovojęs, o šitie da badė su baginiais, šobėms, paskui iškrėtė, da apvogė ir išėjo kitur. Iškilmingai palaidojom kuną žuvusio brolio, buvo daug žmonių, daugiau kaip per atlauidus, per visų veidus byrėjo ašaros; draugai įtaisė vainiką, pasakė prakalbą ir leido į duobę šaudydami. Juoda vėliavą išmeigė į kapą, gyzom namon. Ant vėliavos buvo žodžiai: „garbė užmuštam už laisvę“. Bet ir čia buvo šūpų: ant rytojaus atpleškėjo kazokai, kapą sušparė, vėliavą sukapojo; norėjo lysti į koplyčią, vainiką sudaužyt, bet neišdrysio. Dabar tyrinėja, kas dalyvavo laidojime, kas prakalbą sakė, kas šaudė ir teip toliau. Dabar šnipai visi bijosi, katrie loja — gauna nuo socialistų ryškų, o katrie bėga pas valdžią skusti, tai tie gauna kulka. Vieną sanvaitę 4 užmušė, Rudas Matulevičių, rodos, jų pažystamas. Žmonės neina nė į šermenis, vienas net sanvaitę gulėjo — nebuvo kam duobę iškasti. Dabar beveik visi pažysta valdžios šunys. Laukia iš kalėjimų pargryžtant. Tik kunigija leidžia visokių lapelių, biauzydama socialistų vardą; tas proklamacijas dalina pats kunigai ir špitolininkai, daužosi bažnyčiose, rėkdami, bet avelės neklauso, nesiduoda kirptvilnų. Gižų piemeniui net langus išbadė už pamokslus.

Keturvalikių banką sudaužė. Pinigus išėmė, sako — net 1000 rubl., bet nežinia kas padarė: socialistai, ar juodašimčiai? nes dabar vardu socialistų dangstosi ir vagys. Uršulė — iūtė.

Neapsakomai liudni laikai atėjo, širdį skauda, kasdien vis liudnos naujienos: tai suareštavo, tai sumušė, tai rado ginklų, retai ką gero išgirsti. Geresnius brolius išrenka, o kad yra likusių, tai viens kito negal susirast kiekvienas slapstosi, namieje nebuna.

Kuopelės išyra, susirinkimų ir nutarimų negalima padaryti dėl to, kad neušigaudo viens kito. Į miestus negal nueiti, pasibaigė viskas. Literatūros negaunam, nieks negal pergauti per rubelį. „Balsas“ matėm 10 numerį, o daugiau negalim gaut. Jau ir mokesčius kiti sudėjo, kur nedėjo, ten kareiviai jodinėja, verčia žmonius pašarą, sušeria, gyvulius iš tvartų varo, o savo arklius veda. Lu pa už monopolius ką išmušė, stulpus ką išvartė palei pliantą, už rąstus, ką sudraskė, už kanceliarijas — už visus vėlinius!

31 sausio atėjo kazokai: Buktiskius pas Baltusaitį, nakčia 12 val. Išgirdęs, užbėgo ant augsto, įlindo į kamina, pasielėpė. Šnipas su

Brizgį ir Putriškių Vitkaušką, nors juos po caro manifestui paleido. Dirbančių tėvynės labui caro tarnai neuzkencia. Čia paminėti vyrai buvo suimti už daugumą Liudvinavo monopoliaus, buvo nuspresti ant keturių metų katargos, bet po caro manifesto tapo paleisti. Iš prūsų rašo, kad ten rubežiaus sargai degina ukinkinių triobas, žmones sėmę, varo į Kalvarijos kalėjimą. Baisūs dabartinis Lietuvos padėjimas. Girdėt, rengia ant pamasario visuotinę revoliuciją. Nežinom, ar išliksim nuo kazokų nagaikų.

Malonus broliai lietuviai, paeinanti iš čia aprašytų aplinkinių ir kiti, kurie da neaukavot pinigų tėvynės labui, pabuskit iš sunkaus miego, žiurkėite, kaip musų broliai, gyvenanti Lietuvoje, aukuoja savo kraują, o ne vienas jau ir gyvastį paauka už tėvynės gerovę. Mes čia, toli budami, prisidėkim nors su pinigais ir šaukim drauge su korojanciais: „Lai gyvuoja laisva, nepriugulminga Lietuva!“

Ignotas N.

Iš Virbaliaus.

Kybartuose likosi suareštotas Peterburgo geležinkelio inžinierius Sestakov už tai, kad jis perskaitė gautą telegramą apie sustraikavimą tarnaujanti ant geležinkelio Maskolijoj. Sestakovą išgabeno tuojuos į Suvalkus ir laiko ten kalėjime.

Iš Londono.

Pas mus čia, Anglijoje, lietuviai ir vėl snaudžia... Jūdėjimas Lietuvoj jų visai neapeina. Kad kelintas, retkeliais, ir užsimena apie reikalingumą sušelpimo korojancių už tėvynės laisvę, tai arba buva išjuoktas, arba jeigu ir atsiranda keletas atjauniančių Lietuvos reikalus, tai vos keletą penų ir sumeta. Per ištisą perėitą metą, Anglijos lietuviai paaukavo revoliucijos reikalams vos apie 10 svarų sterlingų ir tai tiesiog — netikėtai: kooperatyviškai draugystei „Lietuvai“ Londone užbaigus savo gyvenimą, kasoje buvo likę apie 13 svarų sterlingų ir neesant kur jų pinigų numesti, po ilgų pamokslų ir ceremonijų, tapo nuspresta paaukauti dalį likusių pinigų sušelpimui „korojancių už Lietuvos laisvę žmonių“, iš viso 9 svarus ir 8 šilingus. Tai ir viskas.

Londono priemiestyj Tottenham pernai rudenį susitvėrė kuopa „Šviesos Draugystės“, į kurią iš karto prisirašė 17 sanarių, bet kas mėnuo skaitlius tas pradėjo mažėti ir, kaip girdėjau, ant pereinio mėnesinio susirinkimo atsilankė vos penki sanariai, kiti, girdi, negalėję atsilankyti dėl visokeriopų „svarbių priežasčių“: vieni lankėsi ant kokių ten vestuvių, krikštynų, kiti vėl priminėjo netikėtus svečius ir tt. Šita kuopa teipgi išstėnė 4 šilingus ir 6 penus per ištisą (tėmyk!) savo gyvenimą. Ir tai, kada tas „aukas“ rinko, tui sanariai net krutėlėję ir klaušė užmanytojo, ar tas auksa rinksią kas mėnesis? Is to matyt, ant kiek tie žmonės atjaunčia ir supranta Lietuvos padėjimą.

Poviluks.

Iš Glasgow, Scot..

Gyvendamas Stewinstone, prigulėjan į Šviesos Drstę, dabar — persikėlė į Glasgow. Žinau, kad ir čia yra kuopa Šv. Dr., norėjan ir čia draugu tapti.

25 d. vasario nuėjau į susirinkimą.

rinkimą čionaitinės Glasgow Šv. Dr. Kuopos. Kaip svečias, atsisėdau ir laukiau. Pirmasis B. užklauso, kas tuos svečius veda. Iš sanarių viešas atsiliepė, kad svečias iš Stewinstono kuopos nori ir čia prigulėti, o paskui pasakė, kad tas svečias priešingai musų kuopai, jis nesutinka su musų mlieriais, jis yra „socialistinis“ ir „atėjo“ pasiklausti. Pirmasis liepė kelt rankas, kas nori priimt ir kas ne. Išskėlė ir 36 buvo už, 7 — prieš. Potam išgirdau pirmąsį balsą, kad reikia išeiti, ką aš ir padariau.

Negalima žinot, kokios pakraipos ta kuopa ir kokiais keliais ji eina. Matyt joje radikalų, klerikalų ir demokratų, o jeigu vienas neuzkencia „soc-dem.“, tai visa kuopa natūria tokių nepriimt į kuopą.

P. Zablockis.

IŠ AMERIKOS.

Mušis jurininkų su oficeriais.

NEW YORK. Ant stovinčio čianykščiam porte garlaivio „Massachusetts“, tarp pečkurių ir laivo oficerų užgimė mušis. Vienas pečkurių likosi nušautas. Ant šuvių atbėgė policistai suareštavo keturis oficerus ir keturis jurininkus. Pečkuriai sako, kad jie susibuntavo dėl ne pakankančio maisto.

Sušalo.

HARRISON, NEBR. Laikė paskutinių sniego darganų šitose aplinkinėse sušalo fermerien Metz ir trejetas jos vaikų. Vaikai mat laikė darganos griko namon iš mokyklos ir paklydo, o motina paklydo, įsiekodama vaikų ir tokių būdų visi liko užpustyti.

Muštynės.

LACOTON, OKLA. Netoli nuo čia, ant rubežiaus Chickasaw rezervacijos, viename saliuone užgimė kruvinos muštynės tarp susirinkusių svečių. Muštynėse dvi ypotos tapo užmuštos, o viena mirtinai paštauta.

Mušis tarp negrų ir vengrų.

DUQUOIN, ILL. 8 d. kovo užgimė čia smarkios muštynės tarp negrų ir vengrų dirbančių Zieglerio kastynėse. Britvos ir revolveriai buvo darbe. Iš abiejų pusių daug žmonių liko sužeisti, bet mirtinai sužeistų nėra.

Nelaimės ant geležinkelio.

GREENSBURG, PA. Netoli Rodebaugh susimušė vežantis pienu traukis su darbininkais. Prie to 3 italijonai darbininkai liko užmušti, o daug tapo sužeisti, tarp kurių yra ir mirtinai sužeisti.

LATROBE, PA. Netoli nuo čia susimušė du geležinkelio traukiai. Prie to du geležinkelio tarnai liko užmušti.

LAKE CHARLES, LA. Netoli nuo čia susimušė du traukiai. Prie to pečkurių vieno trukio liko ant vietos užmuštas, o mirtinai mirtinai apkultas.

SARATOGA, N. Y. Netoli nuo čia, ant Delaware & Hudson geležinkelio, susimušė du traukiai. Prie to vienas mergiūna liko užmušta, o daug pasakierų tapo sužeistų.

BLOOMDALE, OH. Prie stacijos, Godsend, pasazierinis Baltimoro & Ohio geležinkelio trukis užbėgo ant tavorinio trukio. Susimušė traukiai uždegė. Iš po griuvėsių ištraukė 4 užmuštus ir 12 sunkiai sužeistų.

Galsrai.

NEENAH, WIS. Sudėję čia popieros dirbtuvės Neenah Paper Mill Co. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 300000 dol.

IŠ DARBO LAUKO.

NEW YORK. Tarybos tarp kalnakasių ir kastynių savininkų nešėdavė vaisių. Kastynių savininkai ne nori nekaltėti apie pakelimo algų. Todėl gali užgimti dar didesni štraikai negu būdą keli metai atgal.

CLEVELAND, OH. Ohio apskrčio anglų kastynių savininkai, ant susirinkimo, nutarė atmeti darbininkų reikalavimą pakelimo algų. Todėl gali čia užgimti kalnakasių štraikai.

QUEENSBURG, PA. Šitų aplinkinių fermerių pirkto 4000 akrų anglinių plotų ir parengs kastynes savo reikalam, anglų kitiems ne pardavinės, bet rupis jas vien aplinkinių fermeriams.

VICTORIA, W. VA. Althouse anglų kastynės dega, ugnis užgimė nuo dujų eksplozijos. Kastynės atsis užlieti, kadangi kitaip negalima ugnies užgesinti.

PITTSBURG, PA. Unija akmenų tašytojų nutarė reikalauti pakelimo algų po 10c. už darbo valandą.

GAS CITY, IND. Čianykščios blėtos dirbtuvės pradėjo dirbti su ne prigulinciais į uniją darbininkais.

WASHINGTON, PA. Keturių daly McClure geležies dirbtuvės pradėjo dirbti. Rodosi, kad darbai čia pasigeris.

NEW CASTLE, PA. Shepango blėtos dirbtuvės dirba visose dalyse. Darbo užtekas ant ilgesnio laiko.

CUMBERLAND, MD. Tayloro blėtos dirbtuvės stovi, bet, rodosi, darbai neužligio prasidės.

LIETUVIAI AMERIKOJ.

Iš Sag Harbor, N. Y.

Šitas miestelis ne didelis, yra čia viena laikrodziams lukštų dirbtuvė. Darbai eina gerai, bet iš kitur pribuvusiam, ne mokančiam amato, sunku darbas gauti. Darbininkų algos ne vienokios: paprasti darbininkai uždirba 6—15 dol. ant sanvaitės už 10 val. dienos darbo. Mašinistai ir kiti išsilavinę darbininkai uždirba daug daugiau.

Lietuvių yra čia 12 šeimynų ir apie 30 pavienių. Skaitančių laikraščių ir knygas yra labai mažai. Jeigu vaidu ir peiktingų pasielgimų tarp jų nėra, tai nematyti ir gerų, pagyrimo vertų. Mat čia nėra gerų agitatorių. Jeigu vieni nori sutverti draugystę, arba Susiv. kuopelę, tai kiti ne tik nenori rašytiesi, bet įsireižė priešaisi, atkalbinėja kitus.

Pernai, 25 d. vasario buvo suauktas susirinkimas apkalbėjimui, ar ne verta sutverti kuopą S. R. K. L., bet susirinkę užmanymą atmetė, daugumas manė, kad geriau sutverti savistovę draugystę.

Ant to sutiko ir išsyk prisirašė 8 sanariai, ant trečio susirinkimo buvo jau 17 sanarių, bet nuo to laiko skaitlius sanarių ne augo, užgimė nesutikimai, ant susirinkimų vieni kitus pradėjo kolyti. Ant paskutinio susirinkimo 7 sanariai pasitraukė iš draugystės, o vienas naujai prisirašė. Mat pirmasis pradėjo barti girtuoklius ir kazir-

ninkus, tai besijaučianti kaltais tą palakė už įeidimą. Ant galo visa draugystė, su tokiu vargu sutverta, suiro, sanariai pinigus tarp savęs pasidalino. Jeigu jau draugystė laikytiesi ne galėjo, tai bent pinigus priderėjo paaukauti ant tautiškų reikalų. Tautiški reikalai mat musų lietuvjams visai nerupi, iš čia dar ne patėmijau aukų ant kokių nors musų tautos reikalų.

Suirus pirmą sutvertai draugystei, sutvėrėme ant galo kuopelę Rymo Katal. Susivienijimo. Iš syk prisirašė 5 sanariai. Tikimės, kad su laiku sanarių skaitlius pasididys. Užmąpyta buvo sudėti ir kiek aukų sušelpimui revoliucijos Lietuvoj ir nors tam visi susirinkę pritarė, bet dėjimą aukų atidėjo ant tolesnio laiko.

C. M.

Iš Detroit, Mich.

Darbai eina čia ne blogiau, darbu yra visokių.

Čianykščiai lietuviai užsimanė statyti bažnyčią. Jau buvo du mitingai apkalbėjimui to reikalo, bet nieko ne nutarė, kadangi užlaikymui bažnyčios ir kunigo nėra pakaktinai lietuvų. Ant mitingo padarė skaitlių 127, bet ir tie išsiskirstė trijose, toli viena nuo kitos miesto dalyse. Susirinkę ant mitingo negalėjo susitaikyti, kadangi kiekvienas norėjo, kad bažnyčia būtų jo apgyventoj miesto dalyj. Vieni norėjo statyti bažnyčią, kiti, suprasdami, kad mažam skaitliui sunku bus bažnyčią ir kunigą užlaikyti, kalbinė pasitraukti vien lietuvių kunigą ir lenkišką bažnyčią, o ateikiros lietuviškos ne statyti. Bet ne svarstė visai, ką jiems kaštuotų statymas bažnyčios, o ką užlaikymas, kunigo prie lenkiškos bažnyčios. Nieko ne apsvaistė, daro viską ant tuščio.

Yra čia katalikiška Švento Jurgio Drtė, bet ji silpnai laikosi, kadangi joje nėra sumanių vadovų. Už nesilankymą ant mitingų nėra baudsmių (prastai būtų, jeigu žmonis vien bausmėms reiktų versti pildyti pareigas. Žmonės juk ne arkliai, jie pats turi savo pareigas ir be baudsmių suprasti; jeigu nesu pranta, tai jau ne draugystės vadovų kaltė. Rd.), todel ateina, kas nori, o kas ne nori, tas ne ateina. Mitingus laiko salę ant viršaus saliuono, bet ten nėra nė jokio Švento paveikslas, sanarius prisaikina prieš stalą (gal ir ne prisaikinti, pakanka pažadėjimo. Kas lauzo paprastą pažadėjimą, tas ir nuo prisiegos stengsis visokiais būdais išsisukti. Ne ant šventų paveikslų ir prisiegos, bet ant doros ir proto sanarių. Kur to nėra, ten ne prisiegos, nė šventi paveikslai ne sudrūtina draugystę. Jeigu ką todėl peikti, tai reikia įsiekoti svarbesnių peikimo priežasčių, reikia saugotiesi peikimų už neturincius svarbos daiktus. Rd.) ir prieš alaus leidėjų kalendorius.

J. N.

Iš Livingston, Ill.

25 d. vasario atsibuvo čia krikštynos Vaitutuko Berta. No, ant kurių buvo ir kunigas V. Šlamos iš E. St. Louis. Bekalbant, K. Bertulis prašė kun. Šlamo, kad pakalbėtų apie ką nors Livingstono lietuviams ir paragintų prie aukų ant tautiškų reikalų, pažymėjimui krikštynų. Kunigas noriai prašymą išpildė. Pasakojio apie musų tėvynę Lietuvą, kur musų broliai galvas deda už laisvę

prigimto krašto. Kalbinė dėti auksa sušelpimui korojancių, nupirkimui jiems ginklų. Aškinio verguvs musų brolių tėvynę, pridurdamas, jog senovėj verguvs ir baudžiava buvo veik visur, išėmus Anglijos, kur 1848 m. žmonės pakėlė revoliuciją, susiorganizavo 150000 ginkluotų baudžiauninkų po vadovystę kun. Jono Brool, apgulė Londoną ir privertė karalių duoti žmonėms konstituciją. Teipgi priminė, jog ir čia Amerikoj buvo verguvs. Toliau kalbėjo, jog ir dabar darbininkai teip jau gali susiorganizuoti ir apguliti Carskoje Selo, kur caras slepiasi nuo savo žmonių.

Pabaigęs kalbą, kunigas Šlamos pats paėmė popierą ir užrašinėjo vardu aukaujančių, o pinigus priiminėjo išrinktas kasieres Strungis. Sudėjome iš viso 15 dol., kuriuos siunčiam „Lietuvos“ redakcijon. Paskiriame juos socialdemokratų partijai ir prašome pasiųsti jos atstovui Lideikiai.

Strungis.

Iš Rochester, N. Y.

Paskutiniuose laikuose Rochesterij lietuvų skaitlius pasididino. Tarp pribuvusių šviežiai yra ir gerų vyrų, bet ir tie išsiskirstė trijose, toli viena nuo kitos miesto dalyse. Susirinkę ant mitingo negalėjo susitaikyti, kadangi kiekvienas norėjo, kad bažnyčia būtų jo apgyventoj miesto dalyj. Vieni norėjo statyti bažnyčią, kiti, suprasdami, kad mažam skaitliui sunku bus bažnyčią ir kunigą užlaikyti, kalbinė pasitraukti vien lietuvių kunigą ir lenkišką bažnyčią, o ateikiros lietuviškos ne statyti. Bet ne svarstė visai, ką jiems kaštuotų statymas bažnyčios, o ką užlaikymas, kunigo prie lenkiškos bažnyčios. Nieko ne apsvaistė, daro viską ant tuščio.

Tankiai girdisi kalbos apie mokinimasi lošt teatros, bet jau kalbose pasirodo nesutikimai nuomonių; vieni nori įsiskat mokyti atlošt didelių veiklų, paveikslų „Mindaugi“, kiti daugiau taikosi prie čianykščių lietuvių skaitliaus ir aplinkybių, ir lenkišką bažnyčią, o ateikiros lietuviškos ne statyti. Bet ne svarstė visai, ką jiems kaštuotų statymas bažnyčios, o ką užlaikymas, kunigo prie lenkiškos bažnyčios. Nieko ne apsvaistė, daro viską ant tuščio.

Yra čia katalikiška Švento Jurgio Drtė, bet ji silpnai laikosi, kadangi joje nėra sumanių vadovų. Už nesilankymą ant mitingų nėra baudsmių (prastai būtų, jeigu žmonis vien bausmėms reiktų versti pildyti pareigas. Žmonės juk ne arkliai, jie pats turi savo pareigas ir be baudsmių suprasti; jeigu nesu pranta, tai jau ne draugystės vadovų kaltė. Rd.), todel ateina, kas nori, o kas ne nori, tas ne ateina. Mitingus laiko salę ant viršaus saliuono, bet ten nėra nė jokio Švento paveikslas, sanarius prisaikina prieš stalą (gal ir ne prisaikinti, pakanka pažadėjimo. Kas lauzo paprastą pažadėjimą, tas ir nuo prisiegos stengsis visokiais būdais išsisukti. Ne ant šventų paveikslų ir prisiegos, bet ant doros ir proto sanarių. Kur to nėra, ten ne prisiegos, nė šventi paveikslai ne sudrūtina draugystę. Jeigu ką todėl peikti, tai reikia įsiekoti svarbesnių peikimo priežasčių, reikia saugotiesi peikimų už neturincius svarbos daiktus. Rd.) ir prieš alaus leidėjų kalendorius.

J. N.

Iš Springfield, Ill.

Anglių kastynėse dirba gerai, beveik visąs dienas, išskiriant nedėlios. Vietiniai angleksiai kalba tik apie štraikus. Nors dar tikrai nežinia, ar bus štraikai ar ne. Kelios dienos atgal liko vienas lietuviškas saliuonikas už baro pašautas. Valkata, saliuonininkas pašovė pinigus paėmęs, pabėgo. Pašautasis tapo nugabentas į St. John's ligonbutį, o valkata likosi pagautas ir įmestas į kalėjimą.

25 d. vasario Lietuvos Sunų draugystė laikė mėnesinį susirinkimą. Užmanė paskirti draugystės du draugu, pasiųsti ant susirinkimų kitų draugystę. Stuntiniamis liepta prikalbinti kitas draugystes suaukti čia vietinių lietuvų viešą susirinkimą, iš tarpo visų lietuvų išrinkti komitetą rinkimui aukų sušelpimui revoliucijonierių, korojancių už laisvę Lietuvos. Gerai būtų, jeigu visos

Zivelė, Duktė K. r. foto. Istoriska Tragedija 5 aktoose, 8 atidengimuose. Parašė V. Nagorovskis. Plymouth, Pa. 1905 m. 118 pusl.

Yra tai 15 knygutė išleista Tėvynės Mylėtojų draugystės.

Drama parašyta ne per daug gerai, ne per blogai, teip sau vidutiniškai. Originališkų dramų turime labai mažai, ypač kam nors tinkančių. Tėvynės Mylėtojų draugystės išleistas veikalas Na gornovskio ne paskutinę tarp jų užima vietą.

Mūsų jaunuomenė ir netikėjimas. Parašė J. Uosis. Shenandoah, Pa. 1905 m. 75 pusl.

Autorius čia peržiūri net istoriją netikėjimo, bet vien kriščiūnisko netikėjimo. Tuom tarpu netikinti, atšale prie tikėjimo buvo visose gadyne, ne vien kriščiūniskoj. Tikėjimą visada, visose gadyne, žmonės dar įnagi visai netikėjimiskų siekių, o tas ir yra svarbiausias priežastis apsiirškimo netikėjimo. Autorius vienok tu priežastį ieško ne ten, kur jos yra. Užbaigto p. Uosis stengiasi įkalbėti, kad tikėjimas vien gina lietuvių nuo ištautėjimo. Ar ištikro teip yra? Katalikystė labiausiai prisidėjo prie sulenkinimo visų augštesnių luomų Lietuvoj. Kaip gi katalikystė gali ginti lietuvių nuo ištautėjimo, jeigu tikėjimo dabotojai, Lietuvos kunigai, patė, su mažu išėmimu, yra sulenkę ir dabar dar bažnyčia labiausiai prisideda prie lenkinimo lietuvių. Klebonijos tai svarbiausios lenkystės tvirtynės Lietuvoj. To, turbūt, ne išdrys užginti ne p. Uosis.

Iš Mūsų gyvenimo. Parašė Antanas Kapsas. Atspausda iš „Žvaigždės“. Shenandoah, Pa. 1906 m. 16 pusl.

Mazas tai vaizdelis, bet, kaip autorius tiki, labai pamokantis. Nebus mat pamokantis! Perstato jauną daktarą nenorinti važiuoti pas apsirgusį berną, už nuvažiavimą mylaitės kelio reikalaujantį 7 rubl. Nieksas mat daktaras, jis ne kunigas, tik jie, už nulydėjimą tūkstantį žingsnių ant kapinių kuno gali reikauti tokio atlyginimo. Didžiausia vienok daktaro kaltė yra, kad jis net pėnyčioj, net ketvergo naktį jau po pusianaktį nesidrovė mėsą valgyti. Ar gi tai nū baisi nuodėmė! Ar gi tai ne baisus nusikaltimas žmonijos! Pamokino vienok netikusį daktarą kokis senelis, gaila vien, kad jis nesaukė į pagelbą kunigo, o tas gal būtų ir kailį išpėręs. Bet ir senelio nuopelnai ne maži, kadangi po pamokinimo daktaras, grįždamas namon, mialio išsidaždėti visų peiktinų palinkimų. Toks yra turinis šios knygutės.

Redakcijos atsakymai.

HLRTMANOVICIUI. Savo raštelė, duodamas mums savo moksliską pamokėlinį, kitokioj prasmej vartoji žodį gyvybė negu ten, kur „Lietuva“ nepatinkantį patėmijimą prikerge. „Lietuva“ todėl ne paklaidino skaitytojų. Kamgi todėl tie tušti be vertės ginčai? Jiems mes laiko ne turime.

Pinigių Prekė.

161 500 rubliu, rublis po... 524
Nuo 500 iki 1000 rubliu, rublis po... 524
Virš 1000 rubliu, rublis po... 524
Prie kiekvieno siuntinio reikia pridėti 80c. ant pacito kasztu.
Jei norite, kad pinigai greitai ir gerai suvalkštinami ir niekur neidant, tai siųskite per „Lietuvos“ redakciją, adresuodami:
A. Otseviči, 924 33rd St., Chicago, Ill

ŽVĖRYS IR ŽMOGUS.

Pagal Schmel'į.

kuris susideda iš maziutėlių jurių gyvūnų, gyvenančių teipgi viršutiniuose jurių sluog-sniuose. Pasisotinimui, silkė turi praryti labai daug tokių neužmatomų akimis arba vos užmatomų gyvūnelių. Silkė gauda tuos gyvūnelius su ypatingu, jai duotu gamtos, tinkleliu, susidedančiu iš ilgų, iškarbutų kaulėlių, pritvirtintų prie vidurinės pusės pažandžių lankų. Ryjant vandenį, jis turi pereiti pirmiausiai per tą tinklėlį, smulkus gyvūneliai pasilieka ant kaulėlių kaip paprastame žvejų tinkle žuvis.

Silkės galva ir dalis pažandžių lankų. Kbg. — pažandžių lankas. B. — pažandžių lapelė. Rst. — kaulėliai tvirtinanti tinklą gaudymui gyvūnų.

Silkėi ikrai sunkesni už vandenį, todėl jie nuplūsta ant dugno. Silkės, tokiu būdu, negali mesti ikrų jūre, kur dugnas išklotas smulkia pieska ir dumbliu. Ten ikrus užneštų dumblias ir jie pražutų, dėl stokos oro silkyčiai negalėtų išsivystyti. Todėl silkės metimui ikrų ieško tokių vietų, kietoje žemėje; tokias vietas randa jurių lėktuose prie krantų. Į tokias vietas kas metą plaukia nesuskaitoma daugybė silkėių mesti ikrus.

Žvejai tokiose vietose užtaiso tinklus ir prigaudo didelę daugybę silkėių. Kas metą pagauna apie 10000 milijonų silkėių užgandinimui žmonių reikalavimui.

Silkė ir kila.

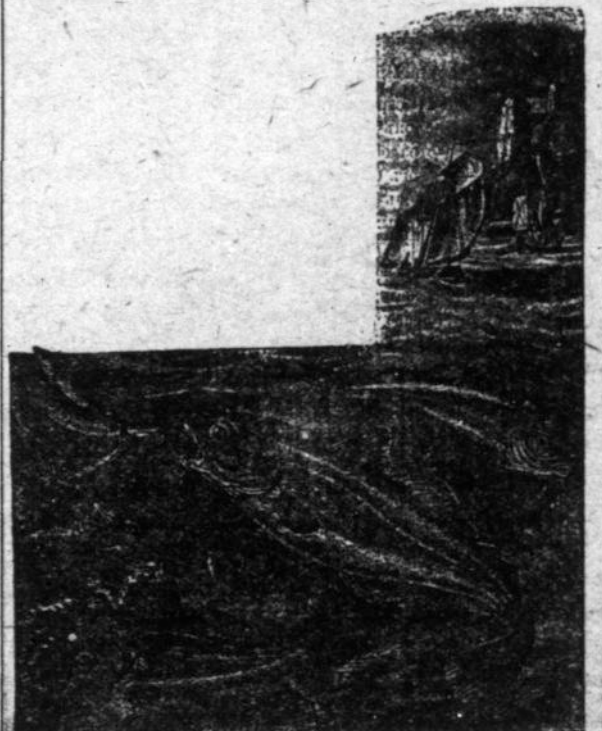
Kilkė panaši į silkę, bet daug mažesnė, gyvena prie šiaurinių Europos krantų, gauda jas ir Baltiko jūre.

Sardinios ir anšovės gyvena Terpžemienės jūre ir prie pietvakarinių Europos krantų, ypač daug jų pagauna prie Prancūzijos krantų.

Visas čia paminėtas žuvis be jokio apsirokavimo ir pasigailėjimo naikina žvejai, kas metas prigaudo jų daug milijonų, žio-vina, sudo arba marinuoja ir teip apsaugotas nuo pagedimo siunčia į visus svieto kraštus parduoti.

Tronžuvės gyvena šiaurinėj dalyj Atlantiko ir kaimyniškos jūre; gyvena ir Baltiko jūre, bet čia tos žuvis mažesnės negu kitose jūre, jas čia vadina doršiais; gaudomos šiaurinėse ujrėse turi apie 1½ metro arba 5 pėdas ilgio, o Baltiko jūre turi vos pusę metro arba 1½ pėdos ilgio. Daugiausiai šitų žuvų pagauna aplinkinėse Lofoden salų ir prie Newfoundlando pakraščiu. Kas metą prie Lofoden salų ir Newfoundlando krantų atplaukia dideli pulkai šitų žuvų. Tasyk čia atplaukia ir daugybė laivų žvejoti.

Nesuskaitoma daugybė tronžuvių renka-si paminėtuose kraštuose mesti ikrus. Ikrai šitų žuvių lengvesni už silkėių ikrus, jie plaukinėja ant vandens paviršiaus; todėl tronžuvės gali mesti ikrus ir jūre, kad ir giliose vietose, kadangi jie nesęsta. Žuvis, mesti ikrus renka si pulkais paminėtuose kraštuose todėl, kad tame laike randa čia pakaktinai maisto. Prie Lofoden salų tame laike susirenka daugybė silkėių, kurias gauda tronžuvės. Tronžuvės — didelės žuvis, plaukia greitai, nasrai jų dideli su aštriais dantimis, minta žuvis, taigi veda draskančių žuvų gyvenimą. Parva jų tamsiai ruda. Ant

K — tronžuvė, D — doršis, Šeh — pikša

nugaros turi tris plėves, o ant apatinio žando mažą usą.

Pikša panaši į tronžuvę, pirmutinė nugarinė plėvė turi piaučią pavidalą, tarp apatinių plėvių yra ant kuno juodas taškas. Pikša gyvena tose jau jūre, kur yra ir tronžuvės ir jų teipgi žvejai prigaudo kas metas didelę daugybę.

Kambala gyvena jūre, turi visai paplokštą kūną ir akis vieną tik galvos pusėj. Mėsa šitų žuvių brangė.

DALIS II.

Kremzlinės arba ganoidinės žuvis.

Žuvis šitos dalies turi ne kaulinį, bet kremzlinį skeletą ir tokius jau pažandžių dangčius.

Erškėtas vokiškasis turi 6 metrus arba 19½ pėdos ilgio. Gyvena visose Europos jūre, išėmus Juodųjų ir Kaspiškų. Paskutinėse jūre gyvena kita atmaina — maskoliškasis erškėtas, mažesnis už vokiškąjį. Mėsti ikrus erškėtai plaukia iš jurių į upes.

Skeletas erškėtų per visą jų amžį pasilieka kremzliniu. Toks skeletas negalėtų palaikyti teip didelio sausumų sutvėrimo, bet, kaip žinote, vandenį kiekvienas daiktas yra daug lengvesnis, ten kuno sunkumą palaiko vanduo. Sudrutina erškėtų kūną šiek tiek kauliniai lukšteliai einanti penkioms eilėms išilgai kuno; galva teipgi uždengta tokiomis lukšteliais. Vuodega pasi-baigia aštrių galu ir vuodeginė plėvė pritvirtinta tik iš apačios, o ne iš abiejų pusių, kaip kitų žuvių.

Erškėtai minta smulkiais vandenų gyvūnais: vabalais, jų kirminais, aliekais ir smulkiais žuvims. Maisto ieško dumbliu ir pieskoj; aptūpinėja dumbliu savo jauslais usais. Nasrai erškėtų neturi dantų. Galva smaili, išsėsi.

DALIS III.

Rėkinai.

Prie tos dalies priguli žuvis turinčios kremzlinį skeletą, bet be pažandinių dangčių; pažandžių skylių išrodo kaipi atidaryti plyšiai. Nasrai skersai galvos.

Mėlynasis rėkinas turi 4½ metro arba du sieksni ilgio.

Milžiniški rėkinai gyvena jūre šitų ir vidutinės šilumos kraštų; toliau į šiaurius gulinčiose jūre jų nėra, nėra jų nė šiaurinėse, nė Baltikose jūre.

Oda rėkinų grumuliota, šiurkšti, kadangi ant kiekvieno žvyno yra užrieta atgal, kaipi dantis, išanga. Pažandės neuždarytos dangčiu, bet telpa ypatinguose krepšeliuose; skylių tų krepšelių yra iš šonų, už galvos, kaipi tiesus plyšiai.

Rėkinai drutos, draskančios žuvis. Nuo jų vuodegos sudavimo negali išsigelbėti nė didžiausios ir drūciausios žuvis, žinoma, išėmus didžiuvi. Rėkinai užpuola ir ant besimaudančių jūre žmonių. Kunas jų ilgas, vuodega tvirta, todėl šitos žuvis plaukia greitai.

Nasrai yra galvos prysakę, juose yra kelios eilės didelių, aštrių kaip peiliai dantų, todėl rėkinai lengvai gali perkąsti kad ir dideles, pagautas žuvis.

SKYRIUS II.

Sanarkojai sutvėrimai.

Prie to skyrio priguli gyvūnai uždengti raginiu serdoku, susidedančiu iš atskirų žiedų, užbaigos, arba kojos susideda iš mažų sanarių.

KLIASA I.

Vabalai.

Čia priguli sanarkojai sutvėrimai, kvėpuojanti liuosu, taigi nesutvėrusiu oru. Kunas susideda iš trijų dalių: galvos, krutinės ir pilvo. Prie kuno pritvirtinta pora usų, trys poros kojų ir, didesnėj dalyj, dvi porų sparnų.

DALIS I.

Kietasparniai vabalai.

Nasrai krutanti, pirmutiniai sparnai persikeitę į raginius priasparnius. Užpakaliniai sparnai — plėviniai, nenaudojami, sudėti kelis kartus. Persikeičia pilnai, taigi vabalai persikeičia iš kirmino į grumulį.

Karkvabalis turi 2½ centimetro arba 1 colį ilgio.

Karkvabalio kūne nėra nė kaulinio nė kremzlinio skeleto, kokį turi visi iki šiol jau peržiūrėti gyvūnai. Karkvabalio kunui tvirtumą suteikia raginis serdokus, uždengiantis iš lauko visą kūną. Bet atskiros vabalio kūno dalys turi būr krutantioms, kadangi kitaip jis negalėtų nuo vietos pasikruti. Todėl karkvabalio serdokus, kaip serdokus senovės kareivių, susideda iš atskirų dalių, panašių į žiedus, sujungtų tarp savęs minkšta oda. Todėl tai ir serdokus, uždengiantis vabalio kojas, susideda iš atskirų žiedų arba sanarių.

Kunas karkvabalio susideda iš trijų dalių, aiškiai besiskiriančių viena nuo kitos. Pirmą dalį — galvą; ji uždengta iš lauko kieta ragine galvos uždanga, atsiikiusia prysakin. Žiurint, kaip karkvabalis įsikasa į žemę ir iš jos išlenda, galima patėmyti, kad jis knisa žemę tuom kietu galviniu serdoku.

Antra dalis — krutinė; susideda iš trijų, gana stambių, žiedų. Paskutiniai du

Karkvabalis ir jo persikeitimai.

M — patinas, W — pataitė, L — kirminas, P — grumulas.

žiedai susijungę viens su kitu. Prie kiekvieno krutinio žiedo prisegta pora kojų, o kad žiedų yra 3, tai šitie vabalai kojų turi tris poras, arba šešias kojas. Aparto, nugaros dalyj, prie pirmojo ir antrojo žiedo pritvirtinta po porą sparnų, tai gi iš viso dvi porų. Sudėti vabalio sparnai uždengia antrą ir trečią serdoko žiedą. Todėl, sudėjus vabalio sparnus, nuo viršaus trečiojo, krutinės žiedo susivu negalima matyti, o antrojo žiedo matyt vien maža trikampė dalis sparnų pradžio. Kieta nugarą krutinio serdoko žiedo vadinasi krutinės žiedu; karkvabaliai jį turi rausvai rudos parvos arba juodos.

Trečioji dalis — pilvas; susideda iš kelių žiedų ir pasibaigia ilgu, užriestu į apačią, akstinu.

Gegužio mėnesį karkvabaliai išlenda iš žemės ir lakioja nuo vieno medžio ant kito ir ēda lapus. Jieškant maisto, karkvabalis pasinaudoja iš akių, taigi matymo ir jauslių usų, kuriais aptūpinėja medžių šakas. Akys yra abiejuose galvos kraštuose ir išrodo kaipi du mazi pusračiai. Žiurint į vabalio akį per padidinantį stiklą, galima patėmyti, kad paviršius jos susideda iš daugybės šešiakampių dalelių. Usai yra teipgi pritvirtinti prie galvos, susideda iš ilgesnės lazdu-tės ir kelių ilgų, siaurų vasielių, kurie gali susiglausti ir išsiskęsti. Usai tie yra nevien dasytėjimo organais, bet, be abejonės, jie yra ir girdejojimo organais.

Karkvabalis prisigriebia prie savo maisto, taigi prie medžių lapų, su pagelba savo sparnų. Bet, liekiant, karkvabaliam, kaip ir kitoms kietasparniams vabalams, padeda vien užpakaliniai sparnai. Pirmutiniai karkvabalio sparnai persikeitę į išpustus raginius antsparnius. Jie saugoja silpnus, minkštus sparnus ir minkštą dalį pilvo, kuris uždengtas kietu serdoku tik iš apačios ir šonų.

Bandydamas lėkti, karkvabalis pakelia truputį antsparnius ir pradeda smarkiai kvėpuoti. Tai suspausdamas, tai išskęsdamas pilvą, vabalas traukia į savo kūną orą. Oras įeina į kūną per mažas skylutes esančias ant baltų trikampių iš abiejų kraštų juodojo pilvo. Skylutės tos eina į ilgas, išsikerėjusias dūdeles, vadinamas trachejoms, išsikerėjusias po visą vabalio kūną ir jos išvadžioja ten orą.

Nutūpęs ant medžio, vabalas drūčiai įsikabina į lapus aštriais nagučiais, esančiais ant paskutinio kojų sanarelė.

Dviem mažais, bet tvirtais raginiais žandukais karkvabaliai kanda nuo lapų vieną po kitam šmotelį ir kartais nuėda visus lapus.

Kaip tik karkvabaliai išlenda iš žemės, porą sanvalčių vėliau, pataitė įsikasa minkštoj žemėj duobes ir į kiekvieną tokią duobutę padeda po kelis baltus kiaušinėlius didumo kanapių grudo. Į porą sanvalčių iš tų kiaušinėlių išsivysto trumpi, stori kirminai. Kaip ir daugumos kitų gyvenančių tamsoj gyvūnų, parva tų kirminų balta, jie spangi, kadangi tamsoj su akimis negalima matyti, todėl akys tamsoj gyvenantiems gyvūnams suvisu nereikalingos, naudos nė jokios negali atgauti. Jie minta augmenų šaknelėms, kurias kramto savo tvirtais žandais. Tais tvirtais žandais karkvabalių kirminai kasa žemę, kadangi kojos jų silpnos ir netinka tokiam darbiui. Kirminai tie turi tiek jau kojų, kiek jų turi ir suaugęs karkvabalis, taigi — tris poras. Trečią vasarą karkvabalio kirminas įsikasa žemėj olą ir persikeičia joje į baltą, nekrutantį grumulį. Į porą sanvalčių grumulio oda trukata ir iš jo išleina jau pilnai išsivystęs karkvabalis. Jis žiemą perleidžia dar po žeme ir sekantį pavasarį, taigi pavasarį ketvirtą metą po išsivystymo iš kiaušinio kirmino, išlenda iš žemės kaipi pilnai išsivystęs karkvabalis.

Karkvabaliai ir jų kirminai labai ēdrus sutvėrimai. Jie labai kenkia augmenims. Ypač daug blėdies pridriba kirminai, kadangi jie ēda augmenų šaknis; o augmens su auštomis šaknimis negali augti, turi nudžiūti. Todėl reikia saugoti visus priešus karkvabalių: kurmius, varnas, šikšnotsparnius, labiausiai gi giedančius paukščius.

Bertelio vabalas panašus karkvabaliui.

tik už jį mažesnis. Jis išsivysto teip, kaip ir karkvabaliai ir teip jau daro daug blėdies augmenims.

Sudvabalai tokio jau didumo kaip ir karkvabaliai. Šitie vabalai ir jų kirminai gyvena mėsle arklų ir raguotų galvijų.

Vabalas elnis didžiausias iš vabalų Europoj; dideli žandai patinų išrodo kaip elnio ragai, todėl ir vadina juos vabalais-elniais.

Žuvininkas gyvena vandenį. Šitie vabalai ir jų kirminai daro daug blėdies pruduose, naikina ypač jaunas žuvytes.

Duobkasiai užkasa į žemę mažus, patėpusius žvėrelius ir į jų kūną deda savo kiaušinius; išsivystę iš kiaušinių kirminai minta mėsa tų žvėrelių.

Švento Jono vabalas tykiose vasaros naktys leidžia ypatingai šviesą; lakiojant šitiems vabalams, rodo, lyg kad lakiotų koki stebuklingi žiburėliai.

Dievo karvutės naudingi vabalai — jie naikina, ypač, vodingus smulkius vabalus ir grybelius.

Obuolinis ilganosis mažas vabalėlis, turintis vos 4 milimetrus ilgio, bet labai vodingas: savo ilga, išsčiusia kaip triubelė galvute, šitie vabalai perduria kvietkinius bumburus obelių ir kriaušių ir į padarytas skylutes deda savo kiaušinius. Išsivystę iš kiaušinių kirminai nugrauzia vyrukus ir motes žiedų ir, tokiu būdu, neduoda vaisiams užsimęsti; toki žiedai nudžiūsta. Kad neprileistų tų vodingų vabalų prie vaisinių medžių žiedų, paprastai ištepa medžių kamienus visokioms limpančioms medegoms.

Žievečdis vabalas daro labai daug blėdies giriose. Minta jis žievę ir brazdu aržuolų ir kitokių medžių; tulį, šitos veislės,

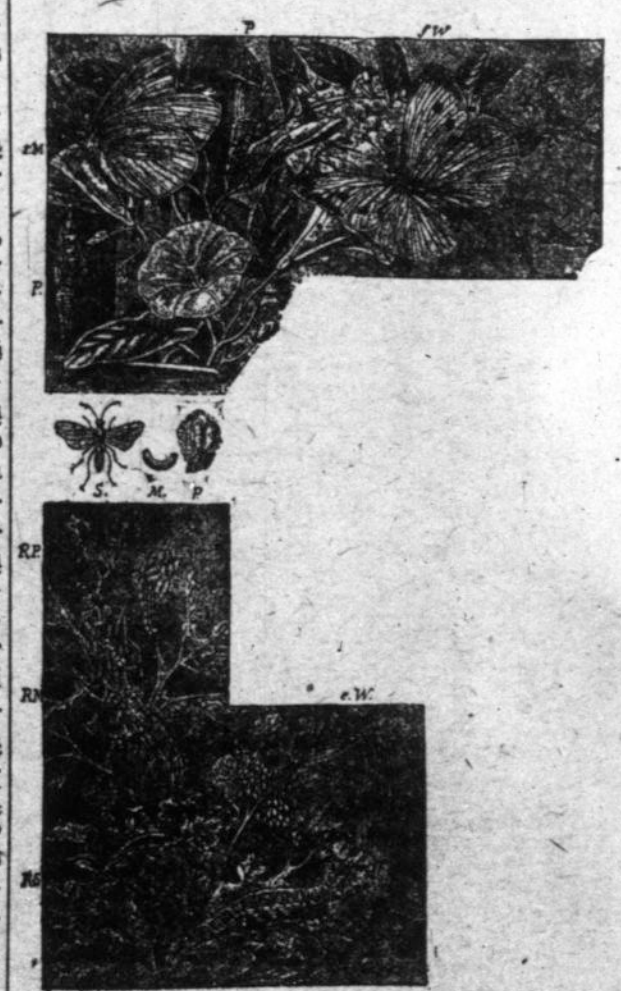
Žievečdis vabalai ir jų kirminai išgrauzuose medžio žievėj kanaluose.

vabalai išgraužinėja perėjimus eglių žievėj ir daug medžių išnaikina. Vaziuojant per girią, tuojuos galima patėmyti medžius užpultus šitų vabalų; tokiose giriose matyt daug nudžiuvusių, apmirusių medžių.

DALIS II.

Drugiai arba žvynasparniai vabalai.

Nasrai jų turi pavidalą triubelės susirietusios spiraliskai; su jais drugiai čiulpia saldžius žiedų syvus. Abidvi sparnų poros vienokios, susideda iš ištemptos plėvės, apibertos smulkučiais žvyneliais. Persikeitimus atlieka pilnus, taigi iš kiaušinių išsivysto kirminai, o tie pereina į buoželes, iš kurių jau išsivysto drugys.

Kopustiniai drugiai.

RM — tupintis patinas kopustinio drugio. FW — liekanti pataitė. eW — pataitė dedanti kiaušinius. E — kiaušiniai. RS — drugio kirminas ir ant jo tupintis drugio prietas raitelis. RP — kirminas apibertas buoželėmis raiteliu. S — raitelis. M — 10 kirminas. P — jo buoželė. RM — kirminas drugio su kirminais raiteliu.

(Toliaus bus)

Sidabrinis kryželis arba DAILYDĖ IŠ NAZARĖTO.

APYSAKA EUGENIJUS SUE.

Vertė J. Lankis.

Genavaitė, nežiūrėk! tai, kad ją krėtė pažiūrėjus į Jėzaus bausmę, negirdėdama jo vaitojimų, pabūgo, kad jis gal apalpo iš skausmo ir pažiūrėjo į jį savo, pilnomis sanjautos, akimis: o, tai buvo baisus reginys jai!

Pečiai Jėzaus buvo nudėti viena kruvina žaizda, perskirta kur-nekur pamėlynavusiomis ir sutinusiomis raukšlėmis; ties tomis vietomis tik oda nebuvo trukusi. Jėzus pakėlė veidą į dangų ir uždarė akis, turbūt, dėlto, kad nematyti šitos nepermdaudojamos minios. Jo veidas pamėlynas ir apsiliejęs prakaitu rodė bausių kentėjimą prie kiekvieno naujo kirčio, išpaujančio jam į gyvas mėsas. Vienok kartais jis bandė nusisūpsoti savo aniuoliske atsidavime. Augstasis kunigas, daktaras tiesų, senatas ir visi ištvirkėliai farizėjai žiūrėjo su džiaugsmu ir gotumu į išpildymą bausmės.

Iš pikčiausiai besidžiaugiančių iš šitos kankynės, Genavaitė patėmėjo: daktarą Boruchą, Kaifosijų ir bankierių Ainošius.

Budeliai, beplakdami, pradėjo apilsti; jie sulaužė į Jėzaus pečius knuone visas savo rykštes ir emė dėsnoti akimis į daktarą Boruchą, tarytum klausdami, ar ne laikas užbaigti kankinimą. Bet daktaras tiesų susuko:

— Ne, ne! supluškite savo rykštes iki vienan!

Prisakymas farizėjų buvo išpildytas: paskutinės rykštės buvo supluštos į jauną Nazareniečio pečius ir kraujas ištryško budeliams ant veidų. Tai nebuvo jau jam prakirsta oda, tik išvien kruvina žaizda. Kankinimas buvo toks žvėriškas, kad Jėzus, nežiūrėdamas ant savo narsumo, neišstovėjo ir nuėjo galvą ant kairiojo peties; jo keliai drebo ir jis būtų pargriuvęs ant žemės, jei ne virvės, kurios, per vidurį jo kūno, rėjo jį prie stulpo. Pontijus Pilotas, išdėvęs šitą prisakymą, įėjo atgal savo namais; jis dabar vėl išėjo laukan ir davė ženklą budeliams pasmerktąjį paleisti.

Budeliai atriso ir laikė jį: vienas užmetė jam ant pečių vilnonę jo tuniką. Prisilytė joms šitos šturksios gelumbės prie sukaptopo kūno, padarė naują ir tokią baisų skaudėjimą, kad Jėzus drebojo visais sanariais. Pati perdauga skausmo atpėkėjo jį: jis pakėlė galvą, stengėsi stovėti ant kojų teip tvirtai, kad apsiėjo be pagalbos savo budelių, atidarė akis ir pažiūrėjo į minią su jau-trumu.

Pontijus Pilotas, manydamas, jog jis užganėdino neapykantą farizėjų, tarė miniai, po atrisimui Jėzaus:

— Štai tas žmogus! — ir davė ženklą savo oficeriams eiti į jo namą; jis buvo beinas paskui juos, kaip Kaifosius, augstasis kunigas, pasikalbėjęs tyla su daktaru Boruchu ir bankierium Ainošium, sušuko, stabdydamas gubernatorių, nusitvėręs jį už drabužių:

— Viešpatie Pilote, jei tu atleidi Jėzui, tai neesi draugu Imperatoriaus, nes Nazarenietis vadina save karaliumi, apsisaukia prieš Imperatorių!

— Pontijus Pilotas pabūgo pasirodyti išdaviku savo ponui Imperatoriui Tiberijui — tarė savo draugams vienas žvalgų, užpa-kalyje Genavaitės.

— Jis priverstas bus išduoti Nazarenietį.

Po to, tie nedorėliai šaukė didžiū balsu: — Myrie Nazareniečiai! nevidonui Imperatoriaus Tiberijaus, globėjo Judėjos!

— Teip, teip! — šaukė kiti — Nazarenietis vadina save Karaliumi Žydų!

— Jis norėjo nugriauti valstybę Imperatoriaus Tiberijaus!

— Jis norėjo apsausti save karaliumi, kiršindamas žmones prieš romėnus, mūsų draugus ir bičiulius!

— Atsakyk ant to Pontijau Pilote! — šaukė iš vidurio minios vienas iš dviejų žvalgų.

— Kaip tas yra, kad mes, žydai, daugiau negu tu, esame atsidavę galybei Imperatoriaus Tiberijaus, tavo ponui? Kaip tas yra, kad mes, žydai, reikalaujame myrio maistininkui, kuris norėjo nugriauti romiškąją valdžią, o tu, gubernatoriaus Tiberijaus, norėdamas dovanoti šitam pasikėlėliui?

Šita apostrofa pasirodė daugiau užgavimui Pontijaus Piloto, kadangi iš visų pusių jie šaukė:

— Teip, teip, tas atrodytų daugiau ant apgavystės Imperatoriaus, paleidus Nazarenietį!

— Ar nedarodytų bent, kad jie buvo susimokinę!

Pontijus Pilotas, nors ir norėjo, gal, išgelbėti jauną žmogų, bet iš minios pasipylus užmetėjimams, kurie galėjo užtraukti paabėjojimą apie jo iškilmę Imperatoriui Tiberijui, jis pradėjo rupintis. Jis prišartino prie farizėjų ir emė pusbalsiu šnekėta, kuomet kareiviai dabavo surišti Jėzų, stovintį tarp jų. Cion Kaifosius, augstasis kunigas, rodydamas į Jėzų, tarė į Pilotą garsiai, idant jį išgirstų minia:

— Mes sušukėme, kad šitas žmogus iš-kraipo mūsų tautą, kad jis užgina mokėti donį Ciesoriui ir kad jis vadina save Karaliumi Žydų, kaip esantis Sunus Dievo.

Ant šito Pontijus Pilotas, atsigręždamas į Jėzų, tarė:

— Ar tu esi karaliumi žydų?

— Ar tu sakai šitą pats nuo savęs? — paklausė Jėzus, nusilpnėjęs nuo kankė bausių — ar klausai to manęs dėlto, kad kiti tau tą pasakė pirmą kartą?

— Augstieji kunigai ir senatoriai išdėvė tave man — tarė Pilotas. — Ką tu es padaręs? Ar tu sakaisi esąs karaliumi žydų?

Jėzus lengvai pakratė galvą ir tarė: — Mano karalija nėra šio svieto; jei mano karalija būtų šio svieto, tai mano draugai būtų kovoję, kad neleisti mane išduoti tau; bet aš atkartoju: mano karalija nėra šio svieto.

Pontijus Pilotas vėl atsikuko į farizėjus, lyg kad imdamas juos už liudininkus Jėzus atsakymo, jį paluosuojančio, kadangi jis pasakė, jog jo karalija nėra šio svieto.

— Jo karalija — manė Genavaitė — be abejo, yra nežinomuose svietuose, kur, su-lyg mūsų druidisko tikėjimo, mes susivieny-sime su tais, kuriuos mes mylėjome ščia. Kaip jie išdryso nukaltinti Jėzų kaip pasikėlėlį prieš Imperatorių? Tai, kuris teip tankiai kartodavo: „Atiduok Ciesoriui kas yra Ciesoriaus, ir Dievui kas yra Dievo.“

— Bet, vargas! Genavaitė pamiršo, kad neapykanta farizėjų yra nepermdaudojama.

Viespačiai Boruchai, Ainošiai ir Kaifosiai pusbalsiu su Pilotu pasikalbėjęs, Pilotas tarė Jėzui:

— Ar tu esi, ar ne, sunumi Dievo?

— Teip — atsakė Jėzus savo švelniu bet tvirtu balsu, — teip, esiu.

Prie šitų žodžių kunigai, daktarai ir senatoriai pradėjo šaukti su pritarimu minios:

— Jis piktžodžiavo! Jis pasakė esąs sunumi Dievo!

— O tas, kuris sakosi esąs sunumi Dievo, teipgi vadina save karaliumi žydų!

— Jis yra nevidonui Imperatoriaus!

— Myriop! Myriop Nazarenietį! Nukry-ziuok jį!

Pontijus Pilotas — keista sudėtis bailiškos silpnybės ir teisingumo — norėdamas, be abejo, padaryti paskutinį pasistengimą išgelbėti Jėzų, kurio jis neskaitė kaltu, pasakė miniai, kad yra įprotis šiai šventės dienai paleisti vieną prasikaltėlį ir kad žmonės turėjo pasirinkti šitam mielaširdystės darbui vieną iš dviejų arba kalinį vardu Barabą, arba Jėzų, kurį jie jau sumusę rykštemis, ir paskui pridūrė:

— Kurį iš dviejų, jus norėtumėte, kad aš jums paleisčiau: ar Jėzų, ar Barabą?

Genavaitė matė farizėjišką žvalgų be-giojant nuo vieno burio pas kitą ir sakant:

— Reikalaukite paleidimo Barabo, tegul jie išduoda Barabą.

Ir čia minia susuko iš visų pusių:

— Išduok Barabą ir dabok Jėzų!

— Bet ką aš darysiu su Jėzumi? — tarė Pontijus Pilotas.

— Nukryžiavok jį! — sušuko tukstantis balsų.

— Bet ką gi jis blogo padarė? — užklausė vėl Pilotas.

— Nukryžiavok jį! — šaukė minia dar labiau įnirtusi.

— Nukryžiavok jį!

— Myrie Nazareniečiai!

Pontijus Pilotas, neturėdamas drąsos apginti Jėzų, kurį jis rado nekaltu, davė ženklą vienam savo tarnui, kuris įėjo į gubernatoriaus namus, kuomet minia šaukė su didesniu įnirtumu:

— Nukryžiavok Nazarenietį! Nukry-ziavok jį!

Jėzus buvo vis ramus, liudnas ir užsima-stęs, tarytum ne apie jį tas viskas ėjo.

— Be abejonės — tarė Genavaitė pati sau — jo mintys yra jau tame, nežinome sviete, iš kurio mes užgimėme ir kuriame gyvenime vėl, aplėdę šitą svieta.

Tarnas Pontijaus Piloto sugrįžo, nešdamas vienoje rankoje sidabrinį užbangą, kitoje rankoje indą; kitas tarnas paėmė indą, o pirmasis pylė vandenį į jį. Pontijus Pilotas pavilgė rankas į vandenį, sakdamas balsu:

— Aš neesiu kaltas myriui šito teisingo žmogaus; žinokitės su juo. Aš mazgoju rankas nuo to.

— Tegul kraujas Nazareniečio puola ant mus ir ant mūsų vaikų.

— Imkite tad Jėzų ir kryžiavokite jį pa-tys! — atsakė Pontijus.

— O kaip reikalaujate Barabo, tai jis bus jums paleistas.

Ir Pilotas įėjo savo namais prie šukavi-mų minios. Kaifosius, daktaras Boruchas, bankierius Ainošius ir kiti farizėjai su džiaugsmu iškėlė savo kumstis rodydami Jė-zui.

Oficerias, kuris vedė burį milicijos, nu-skirtą areštavimui sunaus Marijos, Alyv darže, priėjęs prie Kaifosiaus tarė jam:

— Viešpatie, vedant Nazarenietį ant Golgotos, vietos žudymo prasikaltėlių, mums reikės pereiti žmoningą kvartalą Teismo Var-tų: ramums šalininkų šito maistininko gali būti tik nuoduotas, o atėjus kvartalan šitos žiaurios žmonijos, jie gali pasikelti išliuosavimui Jėzaus. Aš galiu atsakyti už drąsumą mano narsių kareivų; jie jau šį rytą po mir-tinai kovai priverstė bėgti didelį pulką aky-plėšų valkatų vedamų plėšiko vardu Banajo, kuris norėjo priversti mus išduoti Jėzų. Ne vienas iš tų niekšų neištruko, nežiurint ant įnirtusio priešišimties.

— Bliurus melagis! — tarė Genavaitė pati sau, išgirdusi šitą pasigyrimą milicijos oficerio, kuris sakė toliau:

(Toliaus bus)

IŠ VISUR.

Maskoliskos laikraštis „Pravo“ pagraisino paslaptį maskoliskos Vidaus ministro Durnovo į visų gubernatorių cirkuliara, kuriame prisako gubernatoriams iš visų pajiegtų pasistengti, renkant atstovus į viešpatystės dūmą, nedaleisti, kad ypač kaimų apskrityse išrinktų radikala. Tęgiamat ką vi-daus ministeris viešai pažada, tą naikina, paverčia į niekus paslaptis cirkuliais: jis viešai prisakė gubernatoriams ir kitokiems urėd-ninkams nesikišti į rinkimus, o slapta prisako nedaleisti iš-rinkimo radikala. Tai tau ir pažadėta rinkimų laisvė!

10 d. kovo, Prancūzijoje, kastyne Courrieres atsitiko baisi eksplozija trijose kasty-nių olose. Po eksplozijos per-olas pradėjo veržtiesi liepsna teip, kad nieks negalėjo olo-se esančių gelbėti. Olose gi buvo 1800 žmonių. Iš to skaitliaus išsigelbėjo per kitas olas tik 789, kiti visi, 1100 žmonių pražuvo. Teip didelės nelaimės kastyne Europoje seniai ne buvo, ka-dangi ten visgi kastyne ge-riau negu Amerikoje prižiuri. Dabar visur renka aukas su-šelpimui šeimynų pražuvusių darbininkų.

Berlyno gydytojas, Dr. Koch, laikė pranešimą apie viešpatuojančią ypač terp vi-durinės Afrikos negrų miego ligą. Koch užtikrina, kad minėtą ligą platina esanti Afrikos musė; vaisto prieš tą epidemiją iki šio, nesurasta. Liga ta platinasi vakarinėje Afrikos. Iki šiol nuo jos pa-simirė 200000 žmonių. Ap-linkinėse ežerų Viktorija iš-mirė čiel negrų kaimai.

Kadangi Lenkijoje revo-lucijonieriams iš pačto sta-cijų pasisekė keliose vietose paveržti pinigų, tai centra-liškoji pačto užveizda panai-kino siuntinėjimą laisvų su pinigais, už tokius siuntinius pačtas neatsako. Tą privalo ži-noti ir Amerikoje gyvenanti lie-tuviai norinti siųsti pinigų į Maskoliją.

Prancūzijoje netikėtai pa-sitraukė nuo vietos Rouviero ministerija. Mat parlamenas davė papeikimą ministe-riams už bažnytinę politiką. Surašinėjant mat bažnyčių turtais, daugelyj vietų atstik-ko kruvini susirėmimai tarp ginančių bažnyčias karstų katalikų ir policijos.

7 d. vasario, ant Tahiti salų ir kitų aplinkinių (Ocea-nijoj) siautė baisios vėtrės, kurios neišpasakytai daug nuostolių ir nelaimių pridir-bo. Tulas skaitlius mažų sa-lučių laikė tų vėtrų nusken-do į jures su žmonėmis. Skait-lių pražuvusių žmonių paduo-da ant 10000.

Vokietijoje valdonų še-imynos buvo paluosuotos nuo mokėjimo mokesčių, bet da-bar tos kunigaikštijų privile-gijos likosi panaikintos ir kunigaikštiai ir karaliai, teip-gi pats ciesoriūs, nuo savo turtų turės mokėti prigulin-čius išduoti mokesčius kaip ir kiti ukėai.

Pietinėje Austrijoje, kasty-nė Coal, Turės distrikte, nugriuvo galerija ir užbėrė apačioj dirbusius darbinin-kus. Prie to 40 kalnakasių ir vienas inžinierius likosi už-mušti.

11 d. kovo pasimirė Ar-gentinios prezidentas, Dr. Manuel Quintana.

Berlyne, Vokietijos par-lamentą atlankė caro daboto-jaus, garsus kraujagerys Jene-rolas Trepov ir gana ilgą lai-ką klausė svarstymų. „Gaila, kad jo neišvijo iš parlamen-to. Tokiems kraujageriams ne-gal but vietos turtų parla-mentuose.“

Ant salų Lofato, Norve-gijos pakrantėse, nuo kalno nusritusi sniego lavina užbė-rė tulą skaitlių žvejų name-lių ir juos sugriovė. Iš po namų griuvėlių ištraukė 21 negyvėlių ir 30 sužeistų žmo-nių.

Neįstatymiskai gimęs kudiķis.

PARAŠĖ KARL EWALD.

Kartą gyveno kur ten bajoras, jis išsimylėjo į merginą, su kuria negalėjo apsivesti, kadangi ji netur-tinga ir iš prastos kilmės bu-vo. Bet pats bajoras da ir nebuvo pilnametis, — buvo da priklausomas nuo jo gi-minių, kurie jokiū būdu jo susituokimo su neturtinga mergina nedaleidė.

Iš pradžių pergalėjo jis sa-vo meilės kibirkštį, nors pats gerai žinojo, kad mergina jį teipgi myli, darė tą todėl, ne-norėdamas merginą nelaimin-ga padaryti. Vienok neuž-ilgio pasirodė, kad visai negalima buvo be jos gyven-ti. Per dienų dienas grau-žėsi ir tapo liudnesniu; dieną ir naktį jo mąstos vien pas ją tēbuvo; jis nebegalėjo už-migti, nebegalėjo valgyti, o pajiegos kasdien mažinosi.

Persitikrino, kad protiskai ir kuniskai nupuls, ar gal grabe atsidurs, jeigu da il-giau savo jausmus apkariaus, o kadangi jam rodė, kad tie jausmai paties Dievo jame sukelti, nuėjo pas merginą ir prakalbėjo į ją šiteip:

„Tu žinai, kad aš tavę karštai myliu ir tiktai vieną velyjimą teturiu: Tave Die-vo ir žmonių akyse mano mo-tere ant visados padaryti, ži-nai teipgi, kad dėl ma-no giminių, prieštaravimo tas negali greičiau įvykti kaip tada, kada aš pilname-tis būsiu. Užtai buvo mano nutarimas iki tai dienai lau-ki; vienok mano meilė ir pa-traukimas prie tavęs yra teip didis, kad aš negaliu užmig-ti, ir visos valandos man kar-čios yra. Užtai atėjo man į galvą mąstis, kad Dievas — nors mes da ir teip jauni tebe-šame — mūsų tuos jausmus laimės, ir kad tai negali buti priešais jo norą ir valią, jeigu mes su viens kitu susieisime. Apmąsčiau teipgi ir tą: nors tu mano glėbyje išsėsiei, lai-kui atėjus, teip ilgai, kol mums Dievas paskirs ant šios žemės kruvoj gyventi, kad visgi jau tas laikas ne-sugrįž, kuriame prievartai beklaušant nuo karštos mei-lės atsiekome ir tokiu būdu begediškai dalį savo pačių laimės žudome. Užtai klausi tavęs, ar pavelsi man slapta į tavo kambarį įeiti ir tavę apglotbi, lygiai teip pat kaip tu jau mono moteris bu-tum; o mano moteris tu tik-rai tuomet busi, kada tik lai-kas daleis.“

Mergina apsiypylė prakaitu ir iškaito, pamąčius jį teip atvirai į ją kalbant: tada žiūrėjo jai tiesiog akys-na, ir tarė: „Tiesa yra tas, pone, ką sa-nėkote! Ir kadangi dėl manęs kito vyro ant plėčios pa-saulės nebėra nuo to laiko, kaip tamista pamačiau, ir ka-dangi mano patraukimas prie tamistos nē kiek mažesnis ne-gu tamistos prie manęs, todėl bus mano kambarys vi-sada tamistai atviras, kada tik ateisite.“

Per šitą mėnesius džiau-gėsi jaunieji savo laime ir garbino Dievą kasdien savo meiliškoje jaunystėje. Bet štai vieną dieną atsitiko ne-laimė: Bajoraičio arklys par-puolė ir bajoraitį ant vietos užmušė. Pakramta merginos buvo neišpasakytai ir, be abe-jonės, butų šita pakramta merginą ant lentos pagul-dziusi, jeigu šitoji nebūtų po krutims kudiķį neišėjusi, kurį ji daug augščiau už savo gar-bę statė ir mylėjo. Užtai laukė nelaimingojo paskirto, atenančio laiko ir pagimdė gražų, gyvybės pilną kudiķį, labai panašų į tėvą; ir šitas panašumas palengvino mer-ginai kancias ir sumažino pa-kramtą.

Kada mergina savo kalbą pabaigė, pasidarė name didis sujudimas ir kai kurie iš žiu-tik ateisite.“

Kada mergina pasveiko, nuėjo ji pas gimines nu-mylėtinio ir drąsiai reikala-vo, kad jos sunus taptų pa-veidotojumi jo tėvo vardo, tėvo turtų ir kilmės. Šitie vienok nesiklausė ramiai iki pabaigai jos reikalavimų, bet apdrabstė ją pašaipa ir iško-liojimais. „Ne kasin kiek daugiau esi verta už paprastą paleistuvę! Šalin su tavim ir tavo kekšvaikiu į beturtė-lių amaus!“

Pametė jai kelis pinu-gus ir užtrenkė duris. Mergina neėmė ankšinius, bet paliko juos purvynę gulinčius ir padavė miesto teisme skundą. Veltui ėjo mergina pas visus aplinkės teisdiarius, prašydama pagel-bos. Teisdariai darodė jai, kad jos reikalavimai teip ne-teisingi ir beprotiški, kad jie nenori nē rankas prie jų pri-kisti, kiti apšaukė ją stačiai beprote. Ji vienok nesirūpi-no apie tai, ką tie tiesos ap-gynėjai jai pasakojo, bet nu-tarė visą skundą drąsiai viena tolyn varyti.

Teismo dienoje buvo teis-mo namas žmonių kimšte pri-kimstas, mat paskalas apie merginą ir jos reikalavimus buvo umai po visą aplinkę prišiplatinę ir pasirodžius jai teismo kambarėje, tapo jįje koliojimais ir prijaun-čiančiais šauksmais pasvei-kinta. Mergina buvo pra-stais rubais pasirėdžiusi, o į skarmalus įsistaus kudiķį laikė ant rankų. Su iškelta galva atsistojo merginą prie-šais teismo stalą, už kurio septyni teisdariai sėdėjo: iš-mintingi ir seni teisdariai, su ilgomis prailusiomis barzdo-mis ir maloniomis akimis.

Dabar papasakojo mergina visą atsitikimą, nuo pradžios iki pabaigai. Karštai ir už-sidėgusiai išrodinėjo ji, kaip nepergalimai meilės jausmai ant jos ir to jaunikačio už-ėjo, kuris dabar po žeme gu-li, išpasakojo, kaip jo gi-minės jį susidraugavimui pa-siprišino ir leideido susi-draugauti; papasakojo, kaip jiedu nutarė iki tai dienai laukti, kol abu savistovais bus ir kaip jiedu negalėjo meilės jausmus benumalinti ir meilei atsidavė. Mergina buvo kiekvieną mylimojo žo-dį atmintinį palaikiusi; beat-kartojant juos ir bepasako-jant jai drebančiu balsu, tapo daugumas žiūrėtojų teip sujudinti, kad net verkė.

Tada tarė ji: „Žinau rods, kad prieš žmogiškias tiesas nusikaltau, nors man šazinė prieš Dievą gryna tebera; teipgi žinau, kad atnūminas mano prakilnaus mylimo-man šimteriopai už žmonių panieką atlygina. Todėl ir tereikalauju tiktai vieno daikto, kad sunus tojo, kuris mane apkabinė, už tikrą pa-veidotoją jo turtų, vardo ir kilmės pripažintą būtų.“

Kada mergina savo kalbą pabaigė, pasidarė name didis sujudimas ir kai kurie iš žiu-tik ateisite.“

Ir tada parodė jis visų aky-vaizdoje, kad jis pilnas gy-vumo ir sauvaldys buvo, nes visis ramumu atliko ant at-vertos knygos savo gamtos reikalą, kad knyga atėdčiai vi-sai nebetiko.

Nusprendimas, tiesa, pasi-liko tas pats, ką pirmą ap-reikštas; bet kudiķis augo ir tarpo, kas-kart ėjo tvirtyn ir kovojo visame gyvenime; vie-nas dalykas tegul nebus už-mirštas: jis pasilikto toks drą-sus ir neatbojantis per visą amžių, kokiū prie pirmo pasi-rodymo godotiniams valstie-čiams buvo.

Vertė J. Ilgaudis.

rėjų aukavo jai balsų, teisin-gą pritarimą. Tada atsisto-jo seniausis teisdiarys ir aiš-kiu balsu prisakė miniai nu-tikti. Užsidėjęs ant nosies akinus pradėjo versti didelę knygą, gulindą prieš jį ant stalo. Suradęs įšiekomą tie-sų skyrį, be jokio laukimo ir galvojimo, išdavė šitokiū nu-sprendimą:

„Nupnuolus, nelaiminga moteriškė! — Kitaip negaliu tavę pavaduoti, kadangi tu savo garbę ir godonę jau pra-žudziusi, į vargą nupnuolusi ir žmonėms ant paniekimo atiduota. Blogai apsisukaitei, leidzdamasi prakilnaus bjo-raičio glamonėti ir suvadzio-ti, tapdama jo paslaptine nu-mylėtine, ir kaip tu iš savo geros valios ir noro gėdą ant savęs užsiėmei, teip dabar turi ant savęs ir visą blogu-mą, nuo to įvykusį, ant savęs priimti. Šiteip sprendžia tiesos, išduotos saugojimui švento moterystės ryšio; to-spat tiesos sprendžia, kad ta-vo kudiķis, neįstatymiskai gimęs, jokios tiesos ant var-do ir mirsčiojo turtų neturi. Šalin iš čia ir paslėpk savo gėdą!“

„O, jus teisdariai,“ sušuko užsidėgusiai mergina, „o visi kambarėje esantieji teip įdo-miai! — be kraujo klausėsi, „be abejonės, šiti rankos kudi-ķis, kurį ant savo rankų da-bar laikau, tokią pat tiesą gy-venti, ką ir kiekvienas kitas. Teisingas ir bevyliungiai buvo patraukimas, išsilgi-mas, kuris mane su mano mylimu suvienijo ir bevyliu-gingai apglobė įsiai mane su rankomis. — Jeigu aš ir jis nebūvome tikrais ženybinis-ko gyvenimo draugais, tai kas begali kitas tuom buti! Dirstelėkite ant šito kudiķio, ant vaisiaus mūsų beveidmai-niškos, tikros meilės ir pasa-kykite man, ar jūs kokią nors klaidą ar euteršimą ant jo užtėmiate? Ar jums ro-dosi, kad kudiķis grazesnis ir tobulesnis būtų buvęs, jeigu koks-ten dvasiškasis mūsų ryšį būtų palaiminęs?“

Baigdamas šituos žodžius, iš-emė mergina kudiķį iš skepe-tų ir pakėlė jį teip augštai, kad visi galėtų matyti.

„Kaip tiesos rodo, teip pa-daviau savo nuosprendį,“ at-sakė teisdiarys šaltai — trum-pai.

„Ar teip toje knygoje pa-rašyta?“ užklausė mergina teisdiario, rodydama ant at-vertos knygos.

„Žinoma, kad teip čia pa-rašyta,“ atsakė teisdiarys. „Toje knygoje yra viskas su-rašyta, ką išmintingi tiesų davėjai per tukstantius metų už teisingą pripažysta.“

Mergina išbalo. Jos akys minės jį susidraugavimui pa-siprišino ir leideido susi-draugauti; papasakojo, kaip jiedu nutarė iki tai dienai laukti, kol abu savistovais bus ir kaip jiedu negalėjo meilės jausmus benumalinti ir meilei atsidavė. Mergina buvo kiekvieną mylimojo žo-dį atmintinį palaikiusi; beat-kartojant juos ir bepasako-jant jai drebančiu balsu, tapo daugumas žiūrėtojų teip sujudinti, kad net verkė.

Tada tarė ji: „Žinau rods, kad prieš žmogiškias tiesas nusikaltau, nors man šazinė prieš Dievą gryna tebera; teipgi žinau, kad atnūminas mano prakilnaus mylimo-man šimteriopai už žmonių panieką atlygina. Todėl ir tereikalauju tiktai vieno daikto, kad sunus tojo, kuris mane apkabinė, už tikrą pa-veidotoją jo turtų, vardo ir kilmės pripažintą būtų.“

Kada mergina savo kalbą pabaigė, pasidarė name didis sujudimas ir kai kurie iš žiu-tik ateisite.“

Vertė J. Ilgaudis.

Svieto apšviestimui ir mūsų jausmai.

Persistatymų žmogų gimusių aklų ir kurčių, mums jis rodo apgailėtina sutvėrimo ir džiaugiamės, kad mus tokiš likimas nepasiekė. Toks žmogus negirdi balso savo draugžmonių, negirdi užimamųjų ir šniokštimo vėjo, jį nesujungia skambėjimas operų. Dėna ar naktis jam lygi, gamtos grazybė, kurią mes regėdami, gerimės, nepadaro ant jo tokio malonaus įspūdžio. Ar jis būtų Sacharos tirtose, ar Šveicarijos kalnyuose, jis jokio skirtumo neatjaus, išėjus šilumos Sacharos ir vėsumo Alpių.

Tokis žmogus, kaip sakiau, apgailėtinas, bet ar dangeliai pamislį, kad ir mes toki apgailėtini sutvėrimai esam. Duokim sau, kad mūsų regėjimo jausmas teip pasididintų, kad mes galėtume matyti šviesos vilnis, kad galėtume tēmyti vyburiavimą eterio vilnių, sukelto paukščių dūbių, jeigu galėtume matyti ir tēmyti judėjimą atomų, iš kurių susideda šmotelis druskos ar cukraus, jeigu galėtume matyti eterio vilnis, sukelto bevielinių telegrafo stacijų, jeigu galėtume matyti judėjimą mūsų nervų ir vilnis sukelto džiaugsmo, arba skausmo, kurios per jas keliauja — tai mes pasijustumė, kad akli ir kurti buvome.

Nors visi mūsų jausmai nėra pinigais apmokami, tai tačiau visi prisipažinti turim, kad regėjimas yra iš visų jausmų brangiausias. Nors mūsų girdėjimo, uoslės, ragavimo ir jautimo jausmai umai labai susilpnėję arba ir jų visi neturėtume, tai su regėjimo jausmu, kitaip sakant, akimis, mes vis šiek tiek galėtume gamtos gyvybę gėrėtis.

„Bet ko ne vieno akis negręžo ir ausys negirdėjo“, anot patarlės, ir ka mes su ragavimo, uoslės ir atjautimo jausmų neatjausiam ir neužtemijame, yra gamto, ką mes su pagalba mokslo ir proto jau seniai atradom ir juo toliau, juo daugiau, teip sakant, stebuklą surandam ir juos išaiškinam.

Kaipio trenksmas iš to, galima sakyti, — viršpaėjimo svieto atėjo suradimas Roentgen'o spindulių, su kurių pagalba, reikia patēmyti, galima permatyti žmogaus kūną. Kas tie Roentgen'o spinduliai, dar nesužinota ir todėl paprastai jie vadinami X spinduliais.

Šitie X spinduliai skiriasi savo ypatybėmis nuo paprastų šviesos spindulių.

Kas link spalvos kokių nors spindulių, tai tas priguli nuo ilgumo eterinių vilnių. Raudoni ir oranžiniai spinduliai yra tai ilgiausios vilnys. Į vieną linijinį colį jų telpa apie 33 iki 40 tūkstančių. Violetinės eterio vilnys yra apie pusę tokio didumo, jų telpa į vieną linijinį colį 50 iki 60 tūkstančių. Tarpe jų yra geltonos, žalios ir mėlynos spalvos kaip ir jų visoki laipsniai.

Kaip negirdėję apie Izaako Newtono, atradėję sunkumo spėkos, ištirimą, jog balta šviesa yra kombinacija visų kitų spalvų. Su pagalba trikampinio stiklo, prizma vadinamo, galima saulės spindulį išdėstinti į visokias spalvas.

Gamtos tirinėtojas neilgai truko susekti, kad apatų spindulių, kurių spalvos pasirodo mūsų matymo jausmas su pirmos pagalba, yra dar ir kitoniški daiktai, kuriuos mes galime pavadinti

karščio spinduliais. Paimkim termometrą, kurį visi turbut, pažysta, ir laikyk jį arti raudonojo galo artificiojais oro rikštės, ir termometras įkais, nors matymo spinduliuose menkai šilumos yra.

Visi gal matė deginimo medžių ir šniokštimo vėjo, jį nesujungia skambėjimas operų. Dėna ar naktis jam lygi, gamtos grazybė, kurią mes regėdami, gerimės, nepadaro ant jo tokio malonaus įspūdžio. Ar jis būtų Sacharos tirtose, ar Šveicarijos kalnyuose, jis jokio skirtumo neatjaus, išėjus šilumos Sacharos ir vėsumo Alpių.

Karštis, pagamintas šito stiklo, nepasina nuo sukoncentravimo, arba surinkimo visų saulės spindulių, kaip gal skatytui rodo, bet nuo sutraukimo į vieną vietą šitų nematomų karščio spindulių.

Jeigu mūsų regėjimo organai, t. y. akys, atjaustu tokiu pat būdu šiuos karščio spindulius, teip kaip jos atjaucia šviesos spindulius, tai mes galėtume matyti su pagalba šilumos teip pat, kaip matome su pagalba šviesos. Persistatymų sau žmogų, kurio akys atjaucia karščio spindulius teip pat kaip ir šviesos spindulius; jam diena būtų teip pat šviesi kaip ir mums, kadangi saulė išduoda šilumos ir šviesos spindulius. Bet jis galėtų nakties laike išsilydinti kambaryje be žvakės sėdėti ir skaityti. Langai jo gyvenime galėtų but padirbti iš medžio ar popieros. Jie galėtų turėti teleskopus padirbtus iš vario, vieton stiklo. Svetas, kuriame jie gyventų, būtų svetinė apimama mūsų jausmų.

Dabar paimkime antrą galą spektro, kur yra matomi violetinės spalvos spinduliai. Mokslinei, darydami visokių išbandymus, patēmyti veikiai, jog didelė dalis šviesos vilnių, kurios užgauna fotografą, blytę, neužgauna mūsų akių. Su pagalba prizmos ir mažo uždario galima visas matomas spektro dalis sulaukyti, ir dar su pagalba tų nematomų spindulių nuimti fotografiją. Šitie spinduliai vadinami aktyvaisiais arba chemiškais spinduliais. Jei žmonės juos būtų susekę du ar tris šimtmečiai pirmiau, jie būtų tikrai tikėję, kad surado, išminties akmenį; nes šitie spinduliai paverčia vieną veislę fosforo į visai kitą veislę, jie pagamina baltas eksplozijas; po jų įtekme tulos substancijos pavirsta į gerus elektrikos konduktorius.

Tankiai pasiseka su šiais aktyvaisiais spinduliais išgydyti vėžį ir tulas nodos ligas. Rodosi jų užduotis yra užlaikyti gyvybę, kadangi jie paverčia augalų lapuose anglinę rugę ir vandenį į cukrų ir krakmolą. Jie pereina per tulas medegas, per kurias paprastai šviesos spinduliai visai negali persigauti; jeigu būtų žmonės su jauciančiomis tuo spinduliais akimis, jie galėtų skaityti tamsiausiam kambaryje.

Šviesos vilnys matuojasi milijonine dalele vieno milimetro, kuri vadinasi mikromikronu. Į vieną colį tiek telpa mikromikronų, kiek telpa colių į 15 mylių.

Vilnys raudonų spindulių didžiausios ir turi apie 810 mikromikronų; violetinės mažiausios, turi apie 380 mikromikronų. Iki šiol dar nepasisekė išmatuoti ilgį aktyvųjų spindulių, bet kaip veik tas pasiseks, mes gal suseksime galutinį sudėjimą medegos.

Anapus rybų aktyvųjų spindulių yra, turbūt, karalystė X spindulių ir kitų, apie kuriuos mes iki šiol nežinome. Toli anapus rybų tų daiktų, kuriuos mes

paprastai medega vadiname, rodo, yra „mazos“ dalelės, iš kurių susideda palyginant milžiniški atomai. Nuo įkaltintų kunų, pav., saulės ir degandios žvakės, nulėks ir visas šalis šitos dalelės. Juos vadina katodiniai spinduliai, kuriuos tyrinėjo Sir William Crookes ir prof. J. J. Thomson. Šitos dalelės, lekdamos į visas šalis po erdmes, sujudina visokius budais eterį, ir vienas iš jų eterio judėjimų, turbūt, yra X spinduliai. Katodiniai spinduliai turi tą ypatybę perduoti tulos chemiškoms substancijoms ir apturime šviesą, su kurios pagalba mes galime matyti per tulus kunus, per kuriuos paprasta šviesa nepersigauna.

Jeigu norėtume, kad mūsų protui apsirinktų gamtos ypatybės per mūsų jausmus, reikia, kad mūsų jausmai būtų teip jausmingi kaip mūsų akys, o mūsų akys teip jausmingos kaip fotografinė blytė; o toliau ir giliau mastant, kyla mūsų mintyse klausimas: ar ant fotografų, fikso blytos padaro išpušį visi daiktai gamtoje? Bet apie tokias spekuliacijas mes dabar nekalbėsime, lai tokius klausimus išriša mokslinčiai sekančių laikų.

Su mūsų akimis ant giedro dangaus mes matome 2 arba 4 tūkstančius žvaigždžių. Su teleskopu mes matom milijoną žvaigždžių. Dabar mokslinčiai, su pagalba fotografų aparatų, susekė 20 iki 30 milijonų saulių, jie dabar dirba terptautiškai žvaigždžių mapą, kur bus pažymėtos tų nesuskaitomų svietų vietos.

Mūsų jausmai yra, palyginčiai, teip buki, ne tobuli, kad permainų temperatūros mes tik tada užtemijam, kada jie ant kelių laipsnių persimaišo. Profesorius Langley'o bolometeris užtemija šilumą vienos dešimtmilijoninės dalies vieno laipsnio. Jis išmatuoja karštį degandios žvakės atstume vienos angliškos mylios. Kokia 3 arba 4 mėnesius atgal skaitėme laikraščiuose, kad vienam mokslinčiam pasisekė išrasti prietaisą, su kuria jis gali išmatuoti šilumą žmogaus veido atstume vieno varsto.

Ilgiausi karščio spinduliai turi apie 70000 mikro-mikronų ilgumo, o ultra-violetiniai spinduliai apie 100 mikromikronų. Tarpe jų yra dangelis serijų eterio judėjimų.

Paimkim šmotelį geležies ir pradėkime jį kaityti, kaip tik jis pradeda šilti, kyla eterio vyburiavimas, kurio vilnys keliauja per erdmes; juo geležis labiau įkaista, juo netik greičiau keliauja po erdmes eterio vilnys, bet kyla įvairus vyburiavimas, kurie nevien užgauna mūsų kitus jausmus, bet ir regėjimo. Kitais žodžiais, mes matome geležį raudonuojant, o ant jos spalva išrodo baltą, į saulės šviesą panašią. O kaip apminėjome, balta šviesa yra kombinacija visų spalvų. Iš tų išvadų išėjimo, kad tas, ką mes vadiname šviesa ir šiluma — yra nekas kitas, kaip tik ypatiškos sensacijos, sukeltos vieno ir to paties daikto, kurios skiriasi vien judėjimo greitumu šitame daikte.

Ar mes išvaduojuose atsiekėm gamtos rybas, ar mes dar toliau galime eiti? Kaip dabar, rodos, tai priėjom galo ultra-violetinių spindulių. Bet eikim atgal prie spektro galo, kur yra raudona spalva, šilumos spinduliai.

Kas yra elektrika, to mes dar ištikro nežinome, bet

dangelis mokslinčių tiki, kad elektrika yra tai vyburiavimas kuomaklausių dalelių — tūkstanti sykų mažesnių už mažiausius atomus — vadinamų elektronais. Kas elektrika ir nebūtų, aišku, kad tulos elektrikos formos yra giminingos šilumai ir šviesai.

Šitos nuomonės buvo jau Clark Maxwell, kuris vien išrovimais savo nuomonę patvirtino, pirmą negu kas nors pamislįjo apie praktiškus išbandymus.

Profesorius Henrich Hertz, darydamas bandymus, susekė, kad iššovimas elektriskos bonkos sukelia vyburiavimus kitos elektriskos bonkos. Toks iššovimas sukelia eterio vilnis, kurios keliauja į visas puses. Paziūrėkit į tykų vandenį, kur dėl kokios nors priežasties į viršų pakyla burbulas, kurs sukelia ant vandens paviršiaus vilnis keliaujantis į visas puses. Juo greičiau burbulas pakyla, juo didesnis vilnis sukelia ir juo labiau jis keliauja. Jeigu keli burbulai ant syk pakyla, tai visi vilnis pagamina, kurios keliauja į visas šalis ir susidursios, nesustojia, bet keliauja toliau. Tą geriausiai galima užtemyti ant prido, tēmytant lytaus lašus: lašai, puldami į vandenį, sukelia vilnis, kurios viena su kita susiduria, bet vien kitos nesulaiko.

Ką vandens burbulai ir lytaus lašai daro su prido vandeniu, tą daro bevielinių telegrafų stiebo eteris, per juos yra sukeliamos eterio vilnys, kurias sugauna stiebas prie mimos stacijos, ir tenai sukelia girdimą su pagalba kitų tam tikrų instrumentų balsų. Hertz susekė, kad ilgumas jo vardu vadinamų vilnių nuo vienos vilnės kasto iki kitos buvo 150 pėdų. Vilnys, kurias Marconi vartojo, siųsdamas savo pirmą ašrogramą per Atlantiką, buvo kokia 600 pėdų ilgio, jų greitumas lygus šviesos greitumui: 184.000 angliškių mylių į sekundą. Kaip rodos, šitos vilnys eina per murines sienas ir kalnus ir tik metalai jas sulauko.

Tarpas tarp elektrikos vilnių — 600 pėdų ilgio, ir šviesos vilnės ilgumo keletą simtų mikro-mikronų, rodosi, gana didelis, bet mokslinčiai peritikirino, kad šitos vilnys yra viena su kita identiškos, taigi tos pačios. Pirmas žmogus, apie kurį žinome, kad siuntė signalus bevieliniu telegrafu, yra jaunas indiškas mokslinčias, Jagadish Chunder Bose, jis pagarsino elektriskais vilnis 2 iki 3 milimetro ilgio, jos savo ilgumui arčiau stovi ilgųjų šilumos spindulių negu ilgųjų elektriskų.

Matome todėl, kad mūsų jausmai atjaucia ilgesnes šilumos vilnis, bet visai neatjaucia elektriskų vilnių. Jeigu mokslelis nebūtų sutvėręs naujų pajautimų, mes nieko nežinotume apie daugelį apsirinktų, kaip nieko nežinome, kas yra anapus tų žvaigždžių, kurias su geriausiais teleskopais galime matyti, arba kurių buvimą mums parodė vien fotografiskieji instrumentai. Galime spėti, kad tose erdmėse yra tokios pat gamtos tiesos kaip ir ant mūsų žemės, bet vien spėti, pasirandami ant vienodumo gamtos įstatymų, tikrai žinoti mes nežinome.

(Pabaiga bus).

Prekes apgarsinimu.

1 colis druko, už 1 sykį, ... 50c.
Paprastai pažįstamais ar draugystės miltinai ar baltu apgarsinimui po 150c. už koloną sykį.

Pasikalbėjimas su parapijonu Apveidos Dievo.

— Labas vakaras, kur eini?

— Nugi skubinuos namon, sakė, kad manęs jieško.

— Kas tavęs jieško?

— Sakė, kad policmonas.

— Turbut ką padarei kapitalistams, jeigu policija jieško.

— Ne brolau. Mat aš buvau bažnyčioj ant 18tos gatvės. Dirbęs šešias dienas, septintą norėjau paversti Dievui ant garbės. Nuėjau, žmonių dar nedaug buvo, atsėdau, ir meldžiuos sau. Po valandos pradėjo eiti žmonės, prisirinko pilna bažnyčia. Aš vis sau meldžiuos ir meldžiuos, pasiūriėjau į laikrodį, jau buvo 10 valanda, išėjo ne pažiūstamas kunigas, pakrapiuo, išėjo su suma. Po pusės sumos, išėjo su švaicoriais kun. Steponavičia rinkti pinigų, kožnam kišo kausa po nosę, bet ne daug kas metė. Priėjo prie manęs, aš pertraukiau maldą ant valandos, ištraukęs sunkiai uždirbtą porą dešimtukų, imėčiau Dievui ant garbės.

— Klausyk, tamista kalbi apie savo maldą, o nepasakai, kam tamistos jieško policmonas?

— Taigi klausyk, aš noriu truputį su tamista pamamruoti, juk kaip pareisiu namon, tuojaus išvež į policijos staciją, nuo tų tiesų neišsikavisi. Kunigėlis nuėjo, rinkdamas iki durių ir ant syk pradėjo šaukti, švilpti visa bažnyčia. Aš buvau labai įsigilinęs į maldą, iškart pašokau ir pradėjau dairytis apie save, ir pamatiau, kad žmonės veja kunigą Steponavičia iš bažnyčios: „tu atiduok mūsų 30000, kad nenori atiduoti, eik sau po šimtus v...“

Nors ašy kunigas prašė žmonių, kad paliautų, bet jie savo darė, visa bažnyčia išbėgo laukau paskui kunigą, policmonai nenorėjo leisti iš bažnyčios, bet ką padarys prieš minią žmonių. Visi nusigind į kleboniją, šaukdami, kad eitų sau, nes jie tokio kunigo nenori. Po valandos privirto iš visų pulsių policmonų, juda kaip juodvarniai: pradėjo žmonės kaustyti galvas su kociolukais. Žmonės ir netylėjo, pradėjo lauzti štakietus ir duoti policmonams, kiti į klebonijos langus, bet policija, žinoma, turi valią. Ilgai nelaukus, paleido kelis šūvius į minią, tuojau pasipylė kraujas, žmonės pradėjo bėgti, kur kas galėjo, kitas, nežinodamas ką daryt, šaukė: „Marija! susiemeš galvą. Aš labai persigandau, nežinojau ką daryt, stovėjau, atsirėmęs į kerčią bažnyčios ir drebėjau. Išgirdau vėl paeiliui 6 šūvius ir netoli manęs stovėjęs žmogus, susigriebė už krutinės ir parvirto, kraujas pradėjo eit per burną ir nosį. Aš pakėliau akis į dangų, mačiau, kaip iš klebonijos ruskta dumai. Suspaudė dar labiau man širdį, pradėjo tekėti asaros iš akių. Pamislįjau sau, jau, turbūt, nebetoji sudna diena, kad teip žmonis pradeda šaukti žmonių. Atsigavęs kiek, padėjau nunešti į ligonbučio vežimą sužeistą žmogelį. Nešant, jis ištare: „aš mirsiu, neškit manę pas pacią, vaikus!...“ gal buvo tai pakutiniai žodžiai, nes atvežus į ligonbutį, tuojau atidavė Dievui dvasią.

— Už ką tamistą nori suimti, juk tamista nieko blogo nedarė?

— Ir aš pats nežinau už ką, kalba, kad kunigas apskundęs.

— Kaip kunigas, kokią būdą? Juk jis pats, kaip ta-

mista man dabar pasakojai, ne be kaltės!

— Ką gali biednas žmogus padaryti. Juk Amerikoje žmonės sako, kad visi kunigai užstoja.

— Tamista teisingai sakai; ranka ranką mazgoja, o čia veiki visi kunigai užstoja už kapitalistus ir valdžiai padeda. Aš iki šiol tikėjau, kad kunigai tai yra nuo Dievo patepti, bet dabar pamatiau visai ką kitą.

— Tamista nemislyk, kad visi toki kaip Chicagoj, kiti gal geresni?

— Aš jų pažinau jau daug, nė vieno nerašiau gero. Budavo, kaip nuneši pinigų, tai jie toki geri, rodos su dūšia ir kunu įkels į dangų. Vieną kartą mirė vargšė bobelė; tai kunigas nę į kapus nenorėjo priimti, mat nebuvo kam užmokėti.

— Tai ką tamista dabar darysi su išpažintą? Juk be jos negalėsi gyventi?

— Ar aš durnas pas tokius išpažintus. Juk ir tas žmogus, kurį dabar nušovė,ėjo išpažintin, o dabar mirė be sakramentų.

— Bet jeigu tamista nebelsi išpažintin, tai tamistą prakeiks kunigai, išvadyš bedieviu, ir į dangų tamista nepakliusi?

— Aš tikėsiu į Dievą, bet ne į kunigus. Gyvensiu — dorai, niekam nedarysiu blogo, tai aš ir be kunigų pašporto nueisiu į dangų.

Kaip visada, aš tamistai viską iš širdies pasakoju.

— Ačiu tamistai. Iki šiol, kaip man apie viską pasakodavai, tai kartais plaukai stojo ant galvos, aš tamistai netikėjau, laikiau tamistą už bedievi, bet dabar jau persitikirinau, ir savo žmonių ne peiksiu, nebelankysiu bažnyčios, bet klausysiu tamistos gatarimų.

— Ir toliau, mudų su tamista gyvensim; jeigu tamista ko norėsi dasizinti, paklausk manęs, jeigu aš nežinosiu, tai pasakys mums knygutės.

— Kaip, knygutės? Juk knygutės nemoka šnekėti, kaip jos gal pasakyti?

— Lengvas budas priversti knygutes kalbėti: tamista pats kalbėsi, tik į knygutę žiūrėsi.

— Ar tamista turi kokių nors knygučių? Jeigu manę pasodins į policijos areštą, tai aš turėsiu skaityti.

— Tamista pas manę visada gali gauti visokių knygučių, tik per knygutes lavinasi žmogaus protas. Aš tamistai galiu iš namų atnešti, tamista, skaitydamas knygutes, turėsi dvigubą naudą, dvasišką ir medegišką. Jeigu skaitysi knygutes, nebebus laiko lankyti saliuų, ta dalis pinigų atliks.

— Dar kartą ačiu tamistai už geras patarmes, aš ateisiu paimti knygutes, o dabar eisiu namon, nes pati serga.

Bėk, bėk tamista, aš ir turėsiu eiti namon, paimti tamistai knygučių, bet tamista pas manę ateik, nes aš išeinu ant koncerto, parengto revoliucijos naudai. Eidamas, galu tamistai knygutes atnešti.

— Tai gerai, aš bėgu namon ir lauksiu knygučių.

— Ar jau tamistą suareštavo.

Pamaciau draugą lipant į patrolės vežimą, įdaviau jam ketletą knygučių nematant policmonams. Nekaltą žmogelį nuvežė į šaltąją patį, lovoje gulėdama, saukė nesavo balsu, bet veltui, vaikūtiš mažas, šalia motinos paguldytas ir tas verkė, lyg atjausdamas sopulius ir gaile-

stį savo motinos. Man ant širdies pasidarė labai graudu, gaila buvo tų nekaltų žmonių, bet padėt nieko negalėjau. Dar sėsdamas į vežimą, tas žmogelis pasakė: jog mirė jau 4 nuo žaidų ligonbučiuose. Nelaimingos aukos mūsų dvasiškų vadovų! Pabėgėlis.

Širdingai padėkavoju.

Nors budams prastas darbininkas, negaliu augštais žodžiais mokslinčiams vyrams daktarams Dr. Collinso Med. Institutui padėkavot, tai prastai, bet tikrai širdingai padėkavoju viešai aš pats, už išgydimą mane nuo ligos ir silpnųjų, kures per savo tamsumą ir nežinystę pats savo neprieteliu pasidariau, tik perskaitęs knygą „Vadovas į Sveikata“, persitikirinau, kodėl aš budamas gyvu bet kaip numiręs, nes kojos kaip švino buvo pripiltos ir kaip tik pavilkė galėjau, diegliai šonuose, krutinėje, galvos skaudėjimas ir svaigimas, apart sunkaus kvėpavimo, skrepliavimo ir naktiniu seklos nubėgimu ir nuo abelno nusilpnėjimo buvau labai suvargintas.

Kelmas mano ligos — tai „Vadovas į Sveikata“ ant 98 puslapio aprašyta, nuo kurios tikrai stebuklingi vaistai, dėl manęs buvo atsiųsti ir visus suvartoja, tai sugrąžino visa sveikata pilnai ir dabar kaip jaunas vyras tinkamas ir savo metėlei, bent dabar norė laimingai gyvenu.

Nors pas daktarų daugeli gydytūsi tikedams sučedyti pinigų, bet dabar persitikirinau, kad iš karto bučia atsiskaukęs prie garbingo profesorius daktaro Instituto, bučia daug pinigų sučedijau, kuriuos nors po kelis dolerius, bet suimant į krava labai daug išmokėjau kitiems daktarams ir sučedijau. O kad nuo seip apsendintos ligos mane išgydė Dr. Collins Medikaliskas Institutas dar karta ištariu širdingai ačiu, o sergantiems tautiečiams, be svyravimo rodiju stačią kreiptis į tikrą šaltinį sveikatos, be abejonės busite dėkingi.

Su guodone

A. B. Kamerunas,

P. G. box 62,
Victor, Montana.

Užnuodintas Vynas.

Sveikatos užveizdas, Darlington, New Yorke, gavo butelį i rankas aplipytą etiketa (žymė su turinio užrašu), gyno vyno. Padaręs analizą, išgavo, kad jame buvo medžio alkoholio, gaili gira ir aniliskos dažas. Taigi, vynas buvo užnuodintas. Kaltininkas — pirklis užtikrina, kad jis buvo priverstas tą daryti, kadangi žmonės nuolatai kuopigiansių vaistų reikalauja. Šitas yra labai liudnas dalykų stovis, vienok teisingas. Net ir čionai užtiksite, kad daugumose atsitikimuose pardavėjai reikalaujams gryo Trinerio Amerikonisko Eliksyro Karčiojo Vyno, įbruka niekam nevertus, pigius sumaisalus. Šitas vynas yra žinomas kaip geriausias vaistas nuo skilvio nermalimo. Dirbėjas jo gvarantuoja, kad vaistas susideda vien iš grynaus vyno ir parinktinių žolelių, be jokių kenkiančių priemaišų. Vaistas labai pasekmingai veikia ant skilvio nesveikumu ir čystinime kraujo. Vaistas užsto kelią daugumai ligų, jeigu jį pradėsi vartoti prie pirmutinio ženklų, prie netekimo apetito ar tvirtumo. Nerviškos ir mažai kraujo turinčios ypatos, ypatos atsi-

